

V. Crivăt

SE REDAU AGRICULTURII MARI SUPRAFETE DE TEREN

- 3000 colectiviști pe șantierul de la Luciu-Giurgeni.
- Un șantier al tineretului la Iezer-Constanța.
- În 8 zile peste 40.000 zile-om muncă voluntară pe șantierul de la Checea-Jimbolia.

Și în lunca Jiului

— Ce mai nou, coane lorgule ?
 — Prost, mon șer, prost ! Țștia cîștigă mereu teren !

Bibliotecă Centrală
 Regiunea
 Hunedoara-Deva

ur z i c a

SUPĂRAREA LUI COLȚUI

Hidrocentrala „Lenin” de pe Volga
- cea mai mare din lume -
a intrat în funcțiune

...Pe primul loc!

Desen de H. Guttman

Cine poate să-nțeleagă?
După ce o voră-ntreagă
Tot zimbînd mi-ți aflai
Pe Colțui al lui Mihai
(Gospodar cu rostul lui
Harnic cum un altul nu-ți)
După ce, zic, a muncit

Indîrjit

Și înzecit

Cînd veni și vremea ca
El avansul să-ți ia,
S-a urcat într-o cărușă
Cu fectoru-su Griguișă,
Ca să-ducă-n curtea sa
Tot ce i se cuvenea.

A luat,

A încărcat,

A cărat,

A descărcat,

Tot pătulul l-a-nfășat,
Dar e foarte supărat
Într-atîta, că nevasta

S-a mirat de treaba asta

Și venind în fața lui

L-a-ntrebat: Ce-ți mă Colțui,

De ce-njuri? Nu luași destul?

Ai umplut, oăd, un pătul.

- Păi, nu vezi? Eu să-ți explc

C-a rămas pătulul mic?

Asta-nseamnă așadar

Să mai facem un hambar,

C-asta e avansul doar.

CONSTANTIN OTTESCU

ION COSTIN

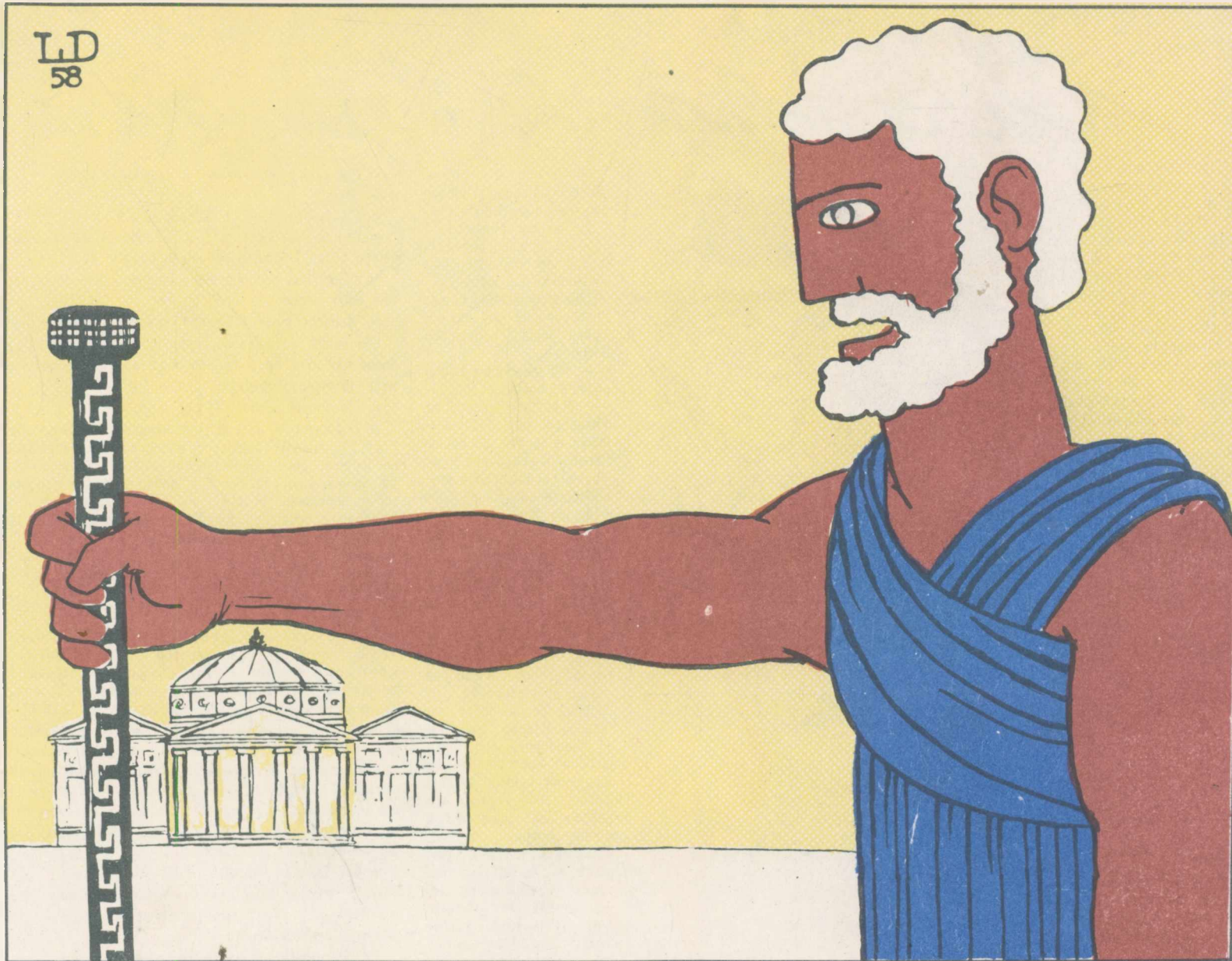

...Nu insista că e degeaba! E trei? Gata! S-a terminat serviciul, 480 de minute de lucru ajung, nu? Potrivit principiului: opt ore de muncă, opt ore de distracție și opt ore de somn! Eu mai clupesc un ceas de la distracții și-l trec la somn. Dar asta-i treaba mea, mă privește ce fac în timpul liber. Și ce dacă ești din provincie? Să fii sănătos! De unde ești? Gheorgheni? Bravo! Cum să nu fii sănătos! La dol pași Lacul Roșu, Cheile Bicazului... Și eu am fost anul trecut în concediu la Lacul Roșu. Era acolo unul Costică, din Botoșani. Tot în concediu. Il cunoști? Nu? Mă miră! Un tip foarte simpatic. Dar și el dacă ar fi în locul dumitale și tot nu l-aș face facturile. E orar de la 7 la 3? Este! Am venit azi la 7 punct? Am venit! Pot să plec la 3 punct? Pot! Omul nu e mașină! Imi pare rău că ai vagonul la încărcat pentru astăzi, dar trebuia să-ți planifici pe mine! Știu, știu, că nu poți încărcă fără factură. Știm și

„noi” ce-i o factură, că doar „noi” le facem! El și ce mă privește pe mine locația? Dumneata ai planificat vagonul, dumneata plătești! Credeai că-ți fac azi facturile? Uite că s-a făcut de 3 și nu s-gata. Imi pare rău! Opt ore de muncă! Codul Muncii! 480 de minute! Atît! Cum? O factură se face în zece minute și 16 în 160 de minute? El bravo! Bine c-ai venit dumneata să mă înveți! Dar cine ești mata? Controlor? Inspector? Director? Păi, dacă te pricepi așa de bine la facturi, de ce nu ți le faci singur? Aha! Trebuie să le țel de la mine cu stampila noastră! Atunci vino mata mine cînd sint gata și le țel cu stampila cu tot! Dumneata mă scoți din fire! Azi și azi și numai azi! Ei află de la mine că „azi” nu mai este! Gata! „Azi” a murit, mă-nțelegi? S-a dus! E ora trei? Ei! Gata! La trei moare „azi”, iar „mine” începe la șapte dimineața. Dar vîd că mori de curiozitate să știi de ce nu ți le-am făcut azi. Ei, hai să-ți ex-

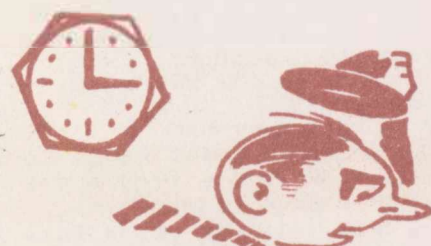
plc! Asta fiindcă ești din Gheorgheni și eu mai vreau să plec la Lacul Roșu. Am venit la șapte fix la birou! Fix, după radio! Dacă nu crezi, controlează condica. Pe urmă am glumit cu portarul, cu moș Bursuc. Pe el de fapt nu-l cheamă Bursuc. Il cheamă Petre. Dar eu așa-i spun, moș Bursuc, fiindcă în tinerețe a prins un bursuc viu. Crezi că un om poate să prindă un bursuc? Eu nu cred! N-am văzut niciodată un bursuc, dar nu cred! Bursucul nu-l glumă, bursucul bursuc și de-ata glumesc cu moș Petre și-l spun moș Bursuc! Imi dai voie să glumesc cu moș Bursuc, nu? Că-i om simpatic, și mai știi? Te pomenești c-a prins chiar un bursuc viu. Deși nu cred. Și uite așa s-a făcut șapte și jumătate. La opt fără un sfert am intrat în birou, am descuiat dulapurile, am scos registrele, facturierele... Imi dai voie să scot facturierele, nu? Că pentru dumneata le scot, ca să-ți fac facturile dumitale. Ei, și s-a făcut de opt. Dar

creioanele imi dai voie să le ascut? Bun! Ascut creioanele, și pe cel chîmic, și pe cel roșu, și pe cel negru... și dacă la cel negru se rupe virful la ascuțit, ce să fac? Să abandonez? Nu! Trebuie să-l ascut din nou? Cît s-a făcut ceasul? Opt și jumătate? Perfect! Dar radiera mea „Elefant” pentru cerneală, trebuie să mă pregătesc? Trebuie! Că dacă greșesc la o factură, cu ce șterg? Și omul poate să greșească, că doar muncește. Și mai ales poate să-și repare greșeala, nu? Și cu ce să-și repare greșeala dacă nu cu radiera „Elefant”? Ei, dar unde-i radiera „Elefant”? Nu-ți! Am împrumutat-o cuiva și nu țineam minte cui! Imi dai voie să uit, nu? Că doar o împrumut multora. Și atunci, ce să fac? Să mă las păgubaș și să nu-ți fac facturile? Că eu nu pot să-ți dau factură greșite. Așa că pentru dumneata m-am dus la Avramescu la Planificare să l-o cer. Avramescu s-a jurat că n-a luat-o el. Imi dai voie să-l cred pe Avra-

OEDIP : — In sfârșit, acasă !

Desen de L. Darian

mescu, nu? E om serios, cu doi copii. Și dacă el îți spune că cel mare, băiatul, se duce anul ăsta la școală, îți dai voie să-mi aduc aminte de prima mea zi de școală și să-ți povestesc ce pozne am făcut? Cît s-a făcut ceasul? Nu ști? Să-ți spun eu! Zece! Că eram un copil tare poznaș. Cînd o să ai vreme să vii să-ți povestesc și dumitale și o să te prăpădești de ris. La zece îți dai voie să mîncîc și eu ceva? Că de-ala îți pregătește nevasta mîncare, ca s-o mîncîc la zece. Și am mîncat ce mîncă pregătît nevasta pentru „la zece”. Și după aceea îți dai voie să-ți dau un telefon nevastei ca să-ți atrag atenția că nu mîncă pus sare pe roșii? Și dacă ea-mi răspunde că a pus sare, pot s-o contrazic? Și să-ți aduc aminte și de alte dați cînd nu mîncă ascultat, și în sfârșit o mulțime de chestii în care dumneata n-ai ce să te bagi, că asta ar fi culmea! Cît s-a făcut ceasul? 12! Pe cîntea mea! Nici mie nu mîncă venit să cred, dar mîncă con-

firmit Smarandache de la Administrație. Ce căutam acolo? Tot pentru dumneata alergam, ca să-mi găsesc radiera și să-ți fac facturile. Că eu îți cunosc datoria. Bun! Și Smarandache ăsta pe lîngă că n-avea radiera, mai era și în căpătînat. Cică Iolanda Balaș poate să sară maximum pînă la 1,85 m. Atît și nici un milimetru mai sus! Și-am căutat să-ți dovedesc, să-ți explic, să-ți demonstrez că cine sare 1,85 m, poate sări și 1,86. Cei un centimetru? Nimica toată, pentru Iolanda Balaș! Și că cine sare 1,86 m, poate și 1,87 m, și așa mai departe... Smarandache, de lemn! Că nu și nu, și nu! Ei, dar crezi că m-am lăsat? Nu! Am fugit jos, am luat o hîrtie și un creion, și am făcut schema recordurilor la înălțime femei, de la început pînă azi. Matale ești sportiv? Nu? Auzi, să fii din Gheorghieni și să nu fii sportiv! Nici eu nu fac sport, dar mă interesează. Vasăzică am făcut tabelul, că aveam datele într-o agendă. Și pe urmă și un grafic,

să se vadă dintr-o privire, și am fugit sus la Smarandache! M-a repezit el, nu-ți vorba, spunînd că mă țin de fleacuri. Dar asta ca să-și mascheze necazul, că eu am avut dreptate. Cît s-a făcut ceasul? Două! Și la două, am venit iar jos în birou pentru dumneata, ca să-ți fac facturile. Și cînd ridici registrul, ce crezi că vîd? Ai să rîzi! Radiera! Spune-mi, trebuia să mă duc la Avramescu să-ți cer scuze, că am găsit-o? Sigur! Și pe urmă iar la Smarandache să-ți cer și iul scuze? Bineînțeles! Și dacă Smarandache a dat numai din cap la scuzele mele, trebuia să-ți iau cu binșorul și să-ți spun că n-are de ce să fie supărat pe chestia cu Iolanda Balaș? Și dacă el, nervos, m-a luat țar cu: „Mă fii de vorbă și nu mă lași să-mi văd de treabă”, trebuia să ridic tonul și să-ți spun de la obraz că dacă nu se pricepe la sport să-și păstreze părerile? Trebuia! Și cînd am venit în birou la trei fără un sfert, nu trebuia să-mi string registrele, factu-

rierul și creioanele și să le pun în dulap? Că doar nu le pot lăsa vîrșite, pe birou și să plec. Dar să mă spăl pe mîini la trei fără cinci, îți dai voie? Că doar sîntem oameni civilizați! Sau nici de protecția muncii n-ai auzit? Și la trei, cînd se termină programul, îți permiți să mă duc acasă? După cele 480 de minute de muncă, pot să intru în posesia celor 960 de minute de distracție și odihnă? Ce face? Că n-am făcut nimic și nici facturile dumitale? Uite, drăguțule, eu nu vreau să mă lîrț! Vreau să trăiesc 100 de ani! Mă-nțelegi? 100 în cap! Îți dai voie, nu? Cu medicamentele astea noi, se poate să și depășesc! Pricepi? Avem fabrică de penicilină la Iași? Avem! Face și streptomicină, și aureomicină? Face! Și cine știe ce-o să mai facă? Cel de acolo nu stau degeaba! Folosesc cele 480 de minute din plin. Cît e ceasul? Patruu! Uite că am făcut și ore suplimentare pentru dumneata! Salut!

Cu androc de borangic

Uite-l ce mindru e! Alt colectivist ca el nu se mai află! Dar tot îmi dă tircoale. Și eu îs mindră, nu-l vorbă. Poate d-ala ne potrivim. Colectivisti spun că-s chiar ambițioasă. O! fi! Și iaca, pe Codin nu-l pot lăsa să m-aștepte, cu toată mindria mea. Nu mă lasă inima. Priviți-l! Acum s-a-ncredințat că mă apropi de ei și se face că nu mă vede. Iși cată de lucru pe malul lacului.

- Tu erai, Florico?
- Aștepti pe alta?

La astfel de vorbe nu-mi răspunde. Înținde brațul spre luciul apei cu ochii pe jumătate închși:

- Dacă te uți bine, balta asta nu-l împărțită după lege. Colectiva voastră are mai mult decît a noastră. Gardul de sirmă ar trebui mutat aci! Codin arată un țaruș pe malul lacului. Bagî de seamă? Dar nu-i nimic. Tot eu scot pește mai mult decît voi.

- Nu te mai lauda, Codine.

- Nici o laudă. Știi tu cît venit aduc eu colectivei? Intreabă-l pe președintele nostru.

Din una în alta, Codin aduce vorba despre ceea ce ne stă la amîndoi la inimă:

- Cînd ne luăm, te-nvăț pescuitul.

- Nu-mi las eu păsările mele.

- Ba ai să le lași. Că n-o să umbli cu cotinea după tine.

- Să-ți muți gîndul. Tu vii în colectiva noastră, nu eu la voi. Aici am părinții, pe frate-miu. Altfel, nu știu...

- Femeia urmează pe bărbat. Așa-i legea.

- Unde scrie?

Stă o clipă în incurcatură:

- Știi ce? Care colectivă o aduce mai mult venit, ala să ne fte naș. Dreptate mai înțeleaptă nici Solomon nu putea face.

Față de el încuvîlnțește, dar în inima mea nu-s împăcată. Dacă ne întrec ei?

Alerg la tata. Îi povestesc tot.

- Nu fi tristă, copilă. E-al nostru, Codin. Da' ia să chibzuim o lecuiță: cereale vindem noi, vind și el. N-ai cum le pași înainte. Taina-i alta. Trebuie să orînduim venitul pe care el nu le au. Cum e, de pildă, ferma ta de păsări. Ești brigadieră.

- Știi ce, tată? Am să-ndop giște! mă aprind eu. Apoi organizez o pulerniță să se ducă pomina în toată regiunea.

- Eu o să mă indeletnicesc cu stupăritul. O sută de știubele îngrijesc. Albinăritul e bănos, mă bucură tata.

- Ce-ai zice voi de m-ați vedea cu androc de borangic? sare și mama. Cresc gîndaci de mătase, fata mamei.

- Așa că n-ai să pleci de lingă ai tăi, fata tatii. N-or să ne-ntreacă în venituri, bozioreni. Să mergem și la secretarul de partid, și la președinte. Să sprijine și el.

Are dreptate tata. Alerg întii la secretar. Vorbește totdeauna așezat și mai face și cite o glumă. M'e drag de el. Aștept pînă iese secretarul de partid de la colectiva boziorenilor, care se afla la el.

- Sînteți prieteni? întreb eu nișel bănuitoare.

- Sîntem ceva mai mult... Comuniști, răspunde secretarul.

Îl iau pe departe:

- Tovarășe secretar, țineți la colectivisti div.? Dar la mine?

Îmi ridică bărbia pârîntește. Îi povestesc cum stau lucrurile. Ride.

- Nu glumesc, tovarășe secretar.

- Nici nu vreau să glumești. Ia ascultă co-lea. Cultivăm 30 ha cu tutun, îngrășăm 100 de porci, furajăm oile merinos ca să ajungem la 8 kg de lînă de la fiecare, irigăm grădina de legume. O să ținem și o ședință cu colectivisti. Dar să ne fii agitatoare. Ești mulțumită?

- Da! Aș mai vrea ceva. O clocitoare nouă. Știi, vreau să măresc pulernița. Și duzi. Să vorbiți cu bozioreni să ne dea și duzi lor. Dar să nu prindă de veste ce vrem să facem cu ei. Spuneți-le așa... de pildă, că mor după dudu copiii noștri. Atît. Trei care de goșoi e angajamentul mamei dacă are frunză. Înțelegeți. Dar chestia cu mărîtatul rămîne între noi. E secret.

- Crezi că nu știu eu să păstrez un secret? Incrunță secretarul sprîncenele la mine.

După asta, eu încep să-mi vîr nasul peste tot. Doar sînt agitatoarea colectivei. Mă înțeleg cu toată lumea de minune. Și giștele îmi ghicesc gîndul. Înfulcă și se-ngrășă vîzînd cu ochii. De cînd sînt sigură de reușită, m'e mai drag Codin. Dar nu izbutesc să-l înduplec că noi vom fi mai tari. Îi dă zor cu peștele lui.

- Toamna se numără bobocii, băiete! I-o rețez și pornesc spre sediu. Aici, zarvă mare. Toată lumea întreabă de șofer. A sosit în gară clocitoarea. De bucurie o iau de git pe verișoară-mea și o sărut. Se ivește și șoferul cu autocamionul.

- Mă duc și eu la gară! strig tovarășului secretar.

- Urcă, ce mai aștepti!

Lîngă mine, se așează un colectivist de la bozioreni.

- Dumneata ce cauți? îl întreb.

- Iaca, nai! Poți lipsi de la o treabă ca asta?

Are dreptate. Vrea omul să vadă. Ajungem la gară, unde mai găsim citiva. Incărcăm clocitoarea cu grijă și pornim.

- Cumsecade secretar aveți. Numaidect ne-a împrumutat mașina! Îmi strigă în ureche colectivistul.

- Nu-i de împrumut. I-a noastră, spun eu.

- Lasă! Nu se aude, e zgomot! face el.

La răspîntie îl văd că bate în cabina șoferului:

- Pe aici, tovarășe șofer! arată spre colectiva lor. Și mașina apucă-ntr-acolo.

- Stai! strig la șofer.

- Ce-ți e, fetișo?! mă iscodește colectivistul.

- Stai, să săr!

Alerg la secretarul nostru:

- Știi că a sosit clocitoarea?

Știu.

- Că am încercat-o în camion?

- Știu!

- Că ne-au luat-o bozioreni?

- Nu ne-au luat-o. E a lor. N-au de loc. Noi avem una. Trebuie să se dezvolte și ei.

- Bine, dar cu vorba noastră cum rămîne? Mă dați lor?

- Vorba-i vorbă. Secretu-i secret. N-ai teamă.

Cu toată asigurarea lui, ies cătrănită. Pornesc abătută spre balta. Văd un om umblind prin papura noastră:

- Ce cauți aici?! îl iau la zor.

- Nu cumva ești din colectiva cătinenilor? Hei! De treabă secretar aveți. Vîno să-ți spun un secret, dar rămîne între noi. Ne-a îndemnat să facem împletituri din papură, să le vindem, ca să aducem venitul colectivei noastre. N-a vrut să primească duzi pentru gîndacii voștri de mătase, pînă nu primim și noi papura. Zice că avem meșteri împletitori buni. Și-i adevărat. Știi ce venitori o să scot eu de aici? Vă-n-trecem!

- Cum?

- Iaca-asa! Și-i învăț eu și pe alții. Bine că avem papură. De-ala zic că-i om de treabă. Și ne-a mai învățat ceva. Să punem sfeclă de zahăr. 50 de hectare am semănat. O avere pentru noi. Ne-a îndemnat să nu ne lăsăm, că și voi ați semănat tutun. La noi e pămîntul mai bun pentru sfeclă. Apoi, cu oile. Ne-a învățat cum să le furajăm rațional, ca să vindem statului brînză, că voi dați lînă. Nu vrea să ne lăsăm mai prejos, că uite, vine toamna cînd se numără bobocii. Cu cap om, iubește grozav pe colectivisti, secretarul...

- Ce faceți?

- Îi place bunăstarea colectivistilor bre, nu-nțelegi? Nu-i vorbă că și-al nostru... Îm-preună s-au sfătuit.

Cu lacrimile șiroaie pe obraz alerg la secretar. Norocul lui că nu-l găsesc. E plecat la raion.

Pentru că n-am somn, a doua zi pornesc cu noaptea-n cap spre balta cu rațele. Nenorocul lui Codin. Găsesc gardul de sirmă dat la o parte. Vasăzică dumnealul pescuiește și-n balta noastră! De-aceea a dus el deunăzi pește la țîrg. Codin al meu nu-i om cînstit. Atunci să-și caute o mireasă ca el. Pe mine o să mă ia cînd și-o vedea ceafa. În sfîrșit aflu că a sosit și secretarul. Îi întîmpin așa cum se cuvine unul om care te crede pe nedrept copil!

- Tovarășe secretar, noi n-avem meșteri împletitori, așa-i?

- Așa-i, dar o să avem.

- N-avem oi bune de lapte, ca să vindem brînză, dreptu-i?

- Drept, dar o să avem.

- N-avem pămînt bun pentru sfeclă de zahăr, ca bozioreni?

- N-avem, dar de-acuma... gata!

- Nici pescar bun n-avem, că d-ala ne fură Codin peștele. Este?

- Nu este. Eu i-am încuvîlnțat să pescuiască.

- Așa?! Așa vă e secretul?

- Păi, secretul cu căsătoria l-am păstrat.

- Lăsați-l păsta, că știe toată comuna. Dar cu veniturile noastre cum rămîne? Mă dați lor, așa-i?

- Hai să-ți spun și eu un secret. Unim colectivele. Noua colectivă o să fte ca un stup. Orînde te-oi duce, n-ai să vezi oameni stînd degeaba. Acuma pricepi?

Ies tăcută, încă uluită. Dar după ce-mi dau seama, alerg spre casă. O sărut pe mama de o mie de ori.

- Cu androc de borangic am să joc la nunta ta! se veselește mama.

DOUA SCOLI

Am fost și eu odată dus de tata
In clasa-ntlia. Mi s-a zis „boboc”
Si mi s-a dat in prima bancă loc
S-o pot... zbughi cînd lactia e gata.

Nu prea dădeam in brînci de-noatătură
Dar nu de-aceea încasam bătăie
Cu „bastonașul”, „Sfîntul Nicolae”
Si alte instrumente de tortură

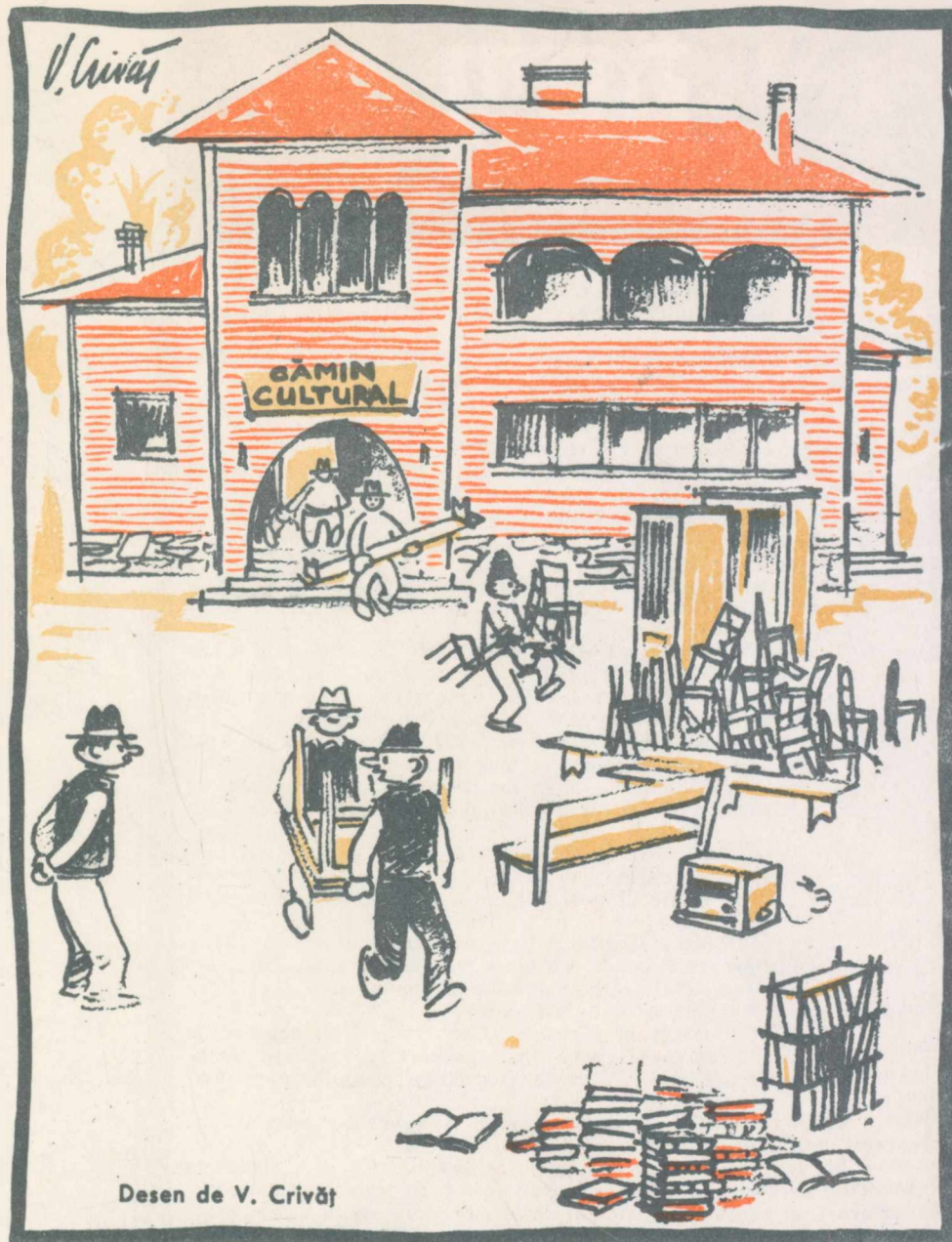
Ci fiindcă tata, mai demultisor,
Cînd nici nu existam, la o potare,
A înjurat de sfinți in gura mare
Si n-a potat pe domnu-noatător.

...De-atuncea, într-a timpul cascădă
Alunecasă tute, an de an...
Acum „bobocul” a ajuns gîscan
Si-au început și penele să-l cadă.

O, ce neaș da (deși pe la urechi
Mi-au apărut suiole argintii I)
Să stau in bancă tar, prinîre copii,
Măcar așa, ca un detaliu pecht.

Dar nu poți face dintr-o oiașă, două
Și-atunci mă consolez, zicîndu-mi: „Gata,
Am să-mi înscriu in toamna asta fata
Să gust măcar prin ea din școala nouă!”

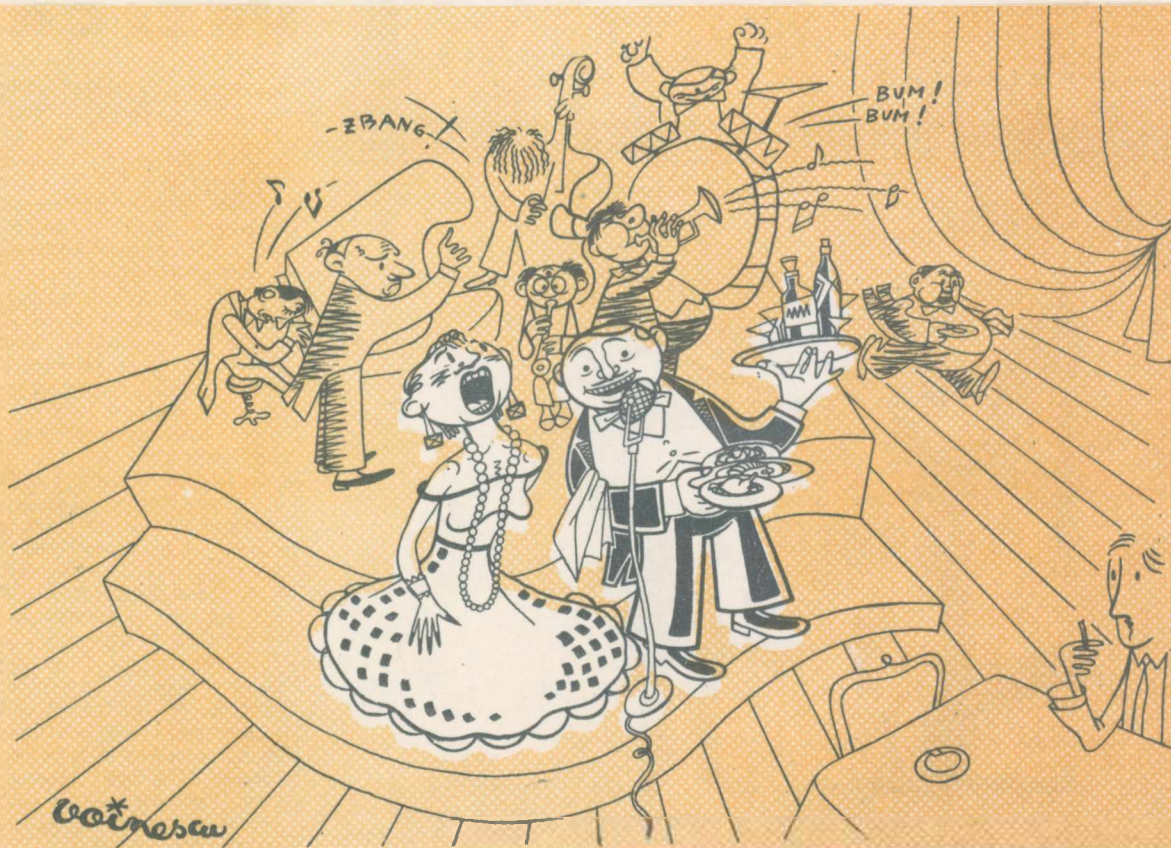
STELIAN FILIP

Desen de V. Crivăț

— Ce se întîmplă aici?
— Se fac ultimele pregătiri pentru depozitarea recoltei!

CIOCO-CIOCO-
CIOCOLATA

OSPĂTARUL: —
Fiindcă tot veni vorba... să știți că avem
și înghețată de ciocolată, dar s-a omis să
se treacă pe listă.

Desen de
George Voinescu

Interviu cu domnii hoți

Am dat, ca reporter, o lovitură: am reușit să iau un interviu următorilor șase hoți:

1) Iovici Iovan; 2) Vlăduceanu Petre; 3) Vlăduceanu Clement; 4) Mina Ion.

- Cum, tovarășe reporter? (m-a intervievat îndată, și pe mine redacția). Zici șase hoți și citezi numai patru?

- Fiecare dintre aceștia patru e un hoț și jumătate. Deci numiți patru fac cît șase.

Apoi am continuat să-i intervievez:

- Vă rog să fiți amabili, domnilor hoți, să-mi dați câteva la-muriri în legătură cu faptul că ați reușit să delapidați o sută de mii de lei. Ați jefuit această sumă sub formă de cauciuc, adică escrocind cu circa 10 000 de kilograme de cauciuc uzina „Victoria-Florești” din Cîmpina. De ce?

- Intii, pentru că la Turnu Severin și la Orșova, de unde sîntem noi, nu există nici o fabrică de cauciuc, deci nu aveam pe cine să înșelăm (...ziseră primii trei).

- Al doilea (...mai ziseră ei) am descoperit la uzina din Cîmpina o comoară de om, o... mină de om: pe... Mina Ion. Așa m-a gaziner-șef, mai rar. Prima dată, cînd conducerea uzinei a aprobat să ni se livreze 3 000 de kilograme de cauciuc prin vîrament, - comoara aceasta, Mina aceasta, în loc de 3 000 de kilograme de cauciuc ne-a dat din magazine 5 440, ba încă făcînd acte numai pentru 1 400 de kilograme. A doua oară, în loc de 1 600 de kilograme de cauciuc, „restanța” de la prima livrare, el ne-a dat... 7 283 de kilograme.

- Dar și dv., cavaleri! Suma de 100 000 de lei pe care ați realizat-o vînzînd cauciucul pe sub mîndă pe la negustorii particulari din Turnu Severin și din Orșova, ați împărțit-o - desigur - în părți egale cu dumnealui.

- Ce, eram fraieri? I-am azvîrlit acolo, ca unul orbete, niște bacșișuri: întîia oară 5 000 de lei, iar a doua oară 4 000. Atît.

- Dar adrese oficiale către uzina din Cîmpina, spre a vă livra cauciuc prin vîrament, de unde ați avut?

- Ni le-a ticluit un gură-cască, Drăghiciotu Ilie, secretar la Sfatul popular al comunei Svinîța din raionul Orșova. Prin ele se solicita uzinei din Cîmpina cauciuc, chîpurile, pentru Sfatul popular Svinîța.

- Vă rog să fiți amabili, domnilor hoți, să-mi mai spuneți: ce părere aveți despre acest interviu?

- Întrebările dumitale sînt floare la ureche. Cu mult înaintea dumitale, ne-au luat „interviuri” (sub formă de interogatorii) unii... procurorii, și ne-au pus niște întrebări cu care - ca să zicem așa - ne-au... însculat.

Intr-adevăr, la ora aceasta, domnii hoți sînt sub... lacăt.

- O ultimă chestiune: în trecut, ce ocupații ați avut?

- Am fost fabricanți de opinci.

- Am înțeles; și acum ați fost... încălțați.

- Exact.

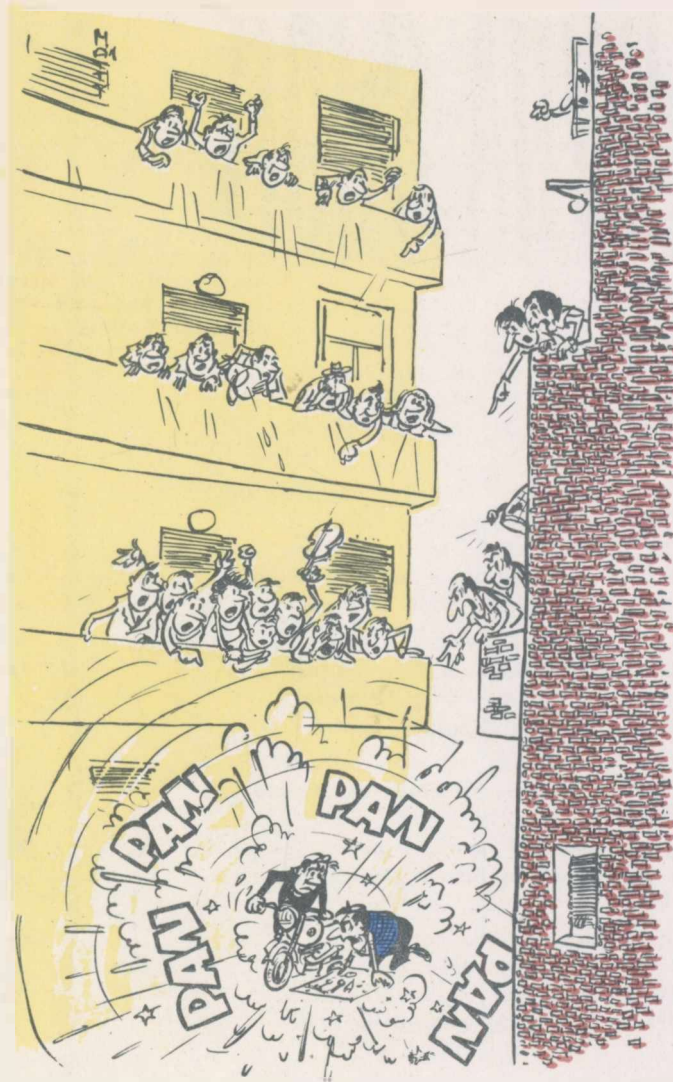
- Și dacă așa mai avea ceva să vă întreb, cam cînd v-aș mai putea găsi liberi?

- Peste vreo 20 de ani.

- E bine. Mai curînd, cred că nici n-ar fi cazul să vă deranjez.

La revedere... dacă puteți.

REPORTER

- Ia mai accelerează puțin... aud un zgomot care nu-mi place...

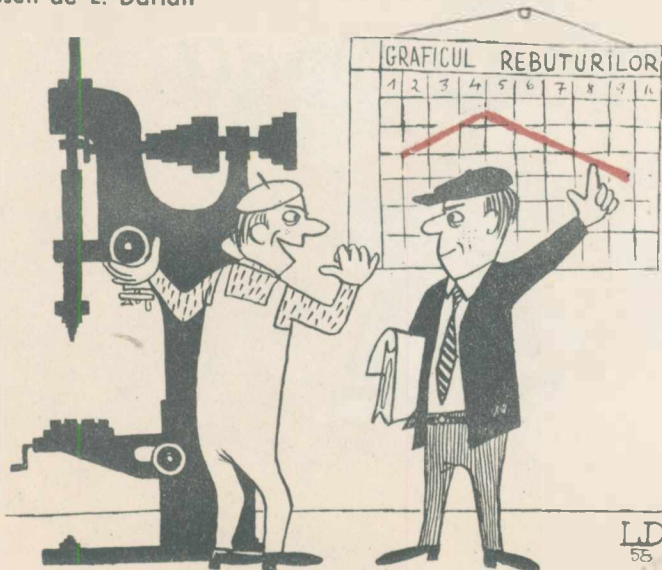
Desen de Matty

VEZI CĂ SE POATE?

de S. M. RUSU și D. VASILESCU

Un vînt îmbietor de vară pornise-abia ușor să bată. Din soarele torid, de vară, o rază doar, emancipată, Hai-hui pornise-n stratosferă și se oprise luminoasă Deasupra Capitalei noastre. Era cam șase după masă. Furat de-aceiași imbiere și cu „balonul” nou pe mine Mergeam alene, cînd, deodată, în dreptul unei mari vitrine O mină mînsfăcă de guler și scurt mă trase deoparte: Era duduia Proserpina. Avea un glas ca de departe „Iti place?” - șulera în șoaptă vocea duduii Proserpina în timp ce mina fără guler îmi arăta de zor vitrina. Poftim! privește înăuntru! taftale, nailon, imprimeuri Mătăsuri, stambe, muselinuri, pichete, voaluri și jerseuri Parol! să-ți vină nebunia... Ei! ce te uști așa la mine? Cum nu pricepi că dacă astea sînt puse maldăr în vitrine Înseamnă că de-acum încolo le poate cumpăra oricine? Tu nu pricepi că toate astea veneau doar din străinătate Și numai eu și-alte cucoane, le-aveam în exclusivitate? Pe tine nu te doare-n suflet să știi că noi, astea mai „bine” Sîntem de-acuma obligate să ne-mbrăcăm ca orișicine? Și cit eram de „personale” cînd numai noi le-aveam pe toate! Te-ntreb ce-i de făcut? Răspunde! Nu! hotărît, nu se mai poate! Zdrobită de nenorocire, plecă duduia Proserpina. Iar eu din colțul de osîndă, privii din nou mirat, vitrina. Tesute-n fire de păianjen, mătăsurile înflorate Stringeau în falduri, alte falduri, de oaluri gingaș colorate Pe care raza cea poznășă prinsese pete de lumină, Discret ascunsă sub perdeaua de nailon și de muselină Și-acum în pragul inserării, pornind din nou la drum grăbită, Zimbi, făcu discret cu ochiul, apoi mimînd fața acrită A duduții Proserpina, îmi spuse: Da, avea dreptate! Mai sînt cîltoa din cei ce tipă cînd „imposibilul” se poate.

Desen de L. Darian

- Cum de a coborît așa brusc graficul rebuturilor?
- A plecat Marinică, codașul, în concediu l...

Felicitările mele, Răducule

Sint un iremediabil adept al zilelor onomastice. Astfel, de ziua nevastă, am venit acasă cu brațele încărcate de daruri: o cravată pentru mine, o pereche de pantofi pentru subsemnatul, cinci kilograme de zahăr pentru soție, un sărut tot pentru ea, felicitări de asemenea pentru ea, mă rog, fel de fel de atenții. De ziua mea, Mariana, soția mea, a venit la rindul ei încărcată cu pachete: material de rochie pentru ea, o bluză pentru ea, o chitanță de plată de la crotoreasă pentru mine, o îmbrățișare tot pentru mine. Într-un cuvânt noi ne cumpărăm ceea ce avem nevoie, fiecare de ziua celui/alt; în schimb sfârșitul aniversării e totdeauna patetic, dulce și foarte puțin costisitor: „Să trăiești, iubito, să trăiești, iubituie, la anul și la mulți ani!”

De ziua odraslei noastre însă lucrurile prind altă înfățișare. Ne întrecem în a cumpăra darurile cele mai frumoase lui Răducu, feciorul nostru în vârstă de 5 ani. O bomboană de copil, o mîndrețe de fecior, deși nevastă-mea susține că puștii a luat o mulțime de năravuri de la mine. E drept, de la ea n-a luat nici un nărav, fiindcă dînsa și le-a păstrat pe toate.

Eu i-am pregătit un cal de lemn. Mariana o trotinetă. S-a jucat fericit pînă seara, cînd a început calvarul, adică pînă cînd au început să sosească invitații. Întîi a sosit o mătușă a nevastă-mi. L-a smuls pe Răducu de pe cal, l-a înghesuit în brațe și un torrent de teribile sărutări s-au abătut asupra nefericitului minor.

- Tanti, iartă-mă! N-am să mai fac! se zăbu copiii.

Într-un târziu, reușind să se elibereze din brațele ei, o tulă speriat sub pat.

Mătușa s-a supărat, ne-a reproșat inverșunată că-am înveninat copilul împotriva ei, și ca să-i dovedească netemeinicia suspiciunilor, nevasta a sărit cu umbrela sub pat, l-a tras afară pe sărmanul sărbătorit, împingîndu-l spre brațele mătușii, care-și potrivea o înfățișare cruntă:

- Plei din ochii mei, nătărăule! Explodă ea, atît de puternic, încît mai mal să o zbughesc și eu sub pat.

De spaimă Răducu n-a mai făcut un pas, dar după cîteva minute, soția a fost nevoită să-l ducă în hol și să-i schimbe pantalonășii.

A sosit în scurtă vreme o altă mătușă în vîrstă. S-a apropiat de Răducu:

- Să nu-i fie de deochi! Un flăcău în toată puterea! Ptiu! Ptiu! Ptiu!...

- Tanti, nu e frumos să sculpi!... Asta-i civilizație? se apăra copilul, ștergîndu-și obrazii cu batista.

Tanti primi acest sfat drept o insultă.

- De la voi a învățat! A tras cu urechea la birfelile voastre!... Să vă fie rușine!... Halal educație! Ptiu!...

Cu gîndul s-o împace, nevastă-mea îl înșăcă pe Răducu și după o introducere scurtă de două palme, îl închise în cămară.

Mi-am luat consoarta deoparte, am dojenit-o, i-am arătat nevinovăția absolută a săr-

bătoritului, și, după o oră, cînd am deschis ușa cămării, Răducu, întristat, stătea cu ochii pierduți, golînd al doilea platou cu sandvișuri!..

- Ce-i năzbîtia asta, ticăloșule? Ce mai servim musafirilor? sări Mariana.

Și, odată cu ultimul sandviș, Răducu mai mîncă și două palme.

- Noroc că-i numai o dată pe an onomastica lui, am intervenit eu, altfel îl omoram de-a binelea.

Pe greu încercatul sărbătorit îl cuprinse un plîns nervos, dar în aceeași clipă intră pe ușă mama soției mele:

- Halal! Foarte frumos! Să plîngi tocmai astăzi! Hai la mare. Ți-am adus un cadou. Vino să te sărut.

- Nu vreau, că mă sculpi și mata.

- Ce vorbă-i asta, să te sculpi? Obraznicule! Auzi dumneata! Să-i sculpi! Na! Ține!

Și în odale răsunară alte două palme... De astă dată nu pe obraz...

- Știu eu ce cadou o să-mi dai! urlă Răducu printre sughițuri, ținîndu-se de fundul pantalonilor.

- Să nu fii impertinent! îl amenință Mariana. Ce crezi că o să te las să zburzi ca pînă acum? Marș afară!... Nu, nu în cămară! În bucătărie... Nu! Nici în bucătărie, că e compotul acolo.

- Să rămîn aici! am pus eu piciorul în prag. Frumos l-ați mai sărbătorit! O să lasă din aniversare numai vinătă și cucule! Călăilor! am zberlat eu

indignat. Răducule, vino la ta... Vino, așează-te aici pe genunchii mei... Sărută pe tata care te iubește... Așa, flăcăule. Nu te uita la bătașii ăștia! Sint neamurile lui măică-ta...

După cîteva clipe a răsărit și ultimul invitat: contabilul-șef de la instituția unde lucrez eu.

- Să trăiești, puștii! îl felicită contabilul-șef, trăgîndu-l de urechi. Să crești mare.

- Mulțumesc, nene, dar mai bine arată-mi ce mi-ai adus!

Stupefiată, Mariana a rămas cu ochii holbați, mătușile au rămas cu gurile căscate, contabilul a rămas cu mina agățată de vrecheta copilului, iar eu m-am trezit pleznîndu-mi una zdravănă peste gură, de parcă ar fi sărit un dop de la o sticlă cu șampante.

- De ce bați copilul? izbucni soția.

- Tată ești tu? Nefericitule! tună soacra.

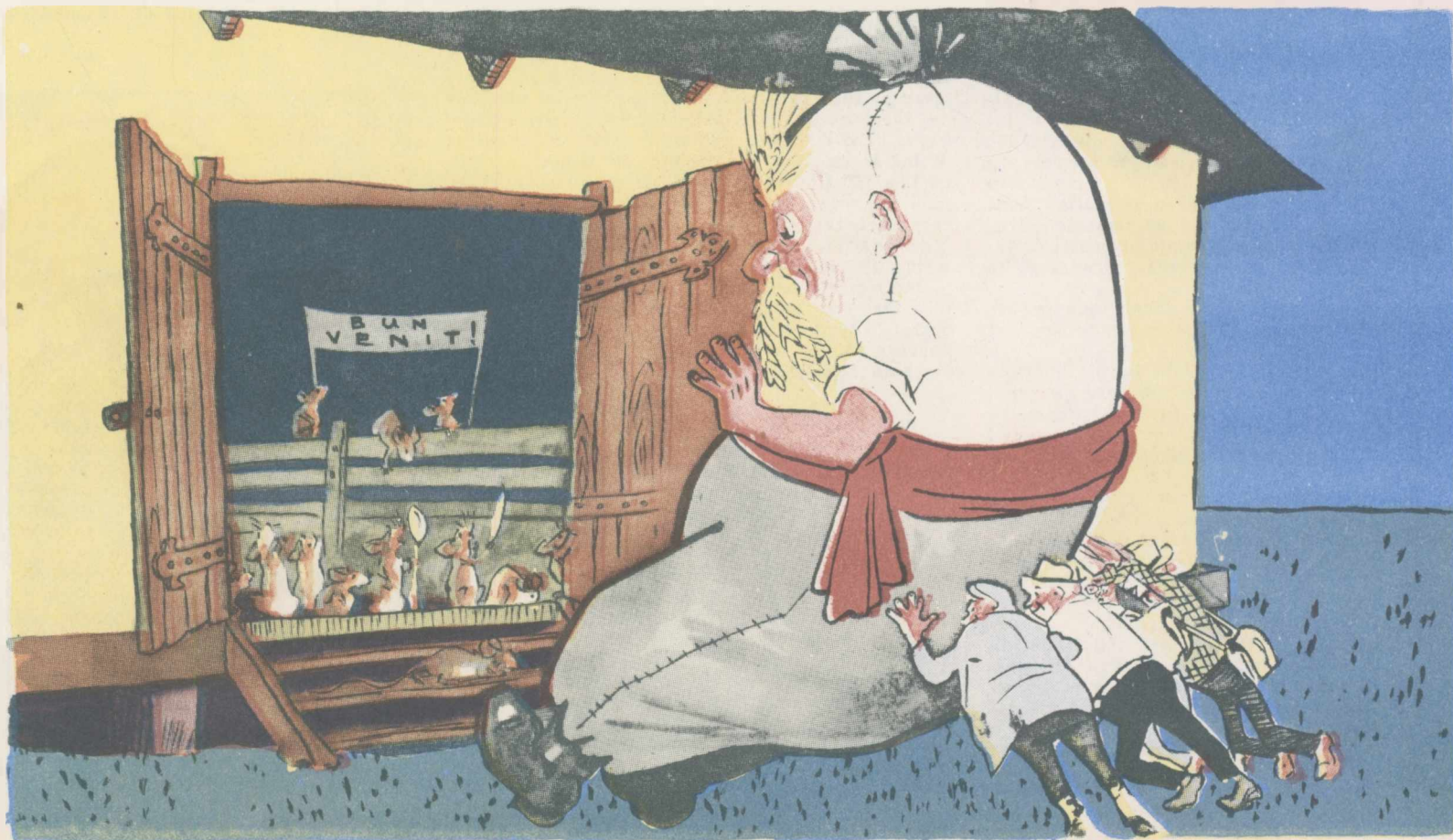
- Vai de viața copilului, scînci o mătușă...

- Orfan, nu altceva, susținu altă rubedenie sosită între timp și picată în plină dramă.

Și copilul plîngea, zberia, hohotea... M-am răsucit încurcat către șeful contabil:

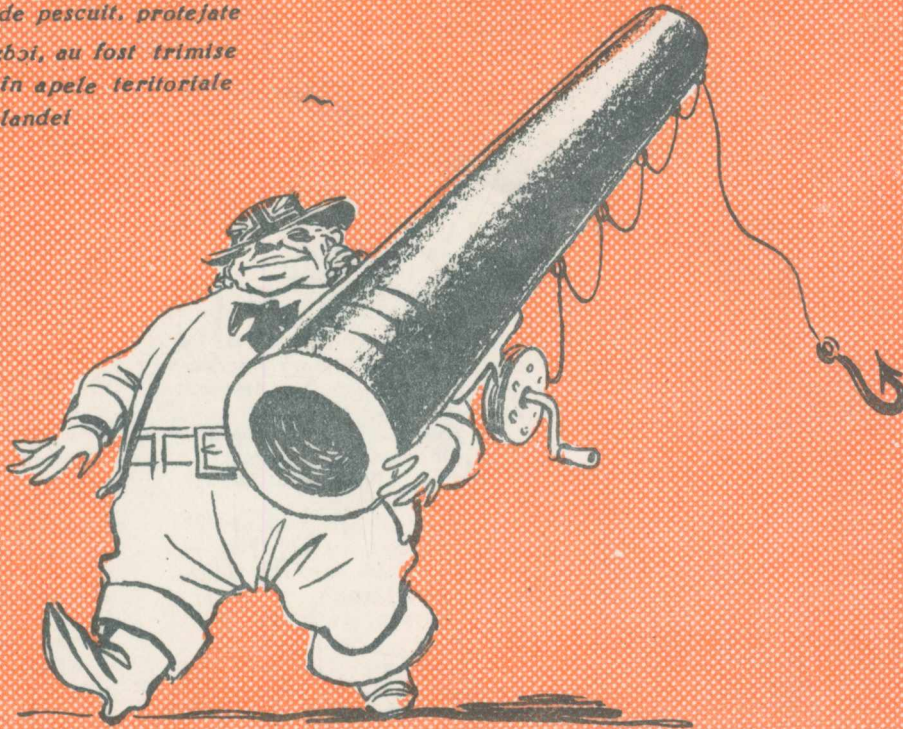
- Știi... e ziua lui... e emoționat, d-ăia plînge... (Apoi cu glas ferm) Mariano, servește-ne țuica. Ce naiba, o fi onomastica puștii, dar să ne mai distrăm și noi, că de asta mîcu, o fi ziua lui, nu zic nu, dar ne-am ocupat destul... o să l se urce la cap...

Desen de E. Vedernikov (din „Krokodil”)

- Așa de mare și se teme de șoareci!..

Vase engleze de pescuit, protejate de oase de război, au fost trimise să pescuască în apele teritoriale ale Islandei

A. Poch

Desen de A. Poch

JOHN BULL: — Cu undița asta mă simt în... LARGUL MEU!

Ziarul „Le Monde” a trimisului său special din acest semnificativ disparițiile se înmulțesc plomat european nu mai se află în apropierea u în fiecare noapte urlete minăstiri din provincie rugăciunile la ora cind fie castrati își imploră (provincia Oriente) exepciilor sau vinovaților După cum se știe, Cu Statelor Unite. Țara intricane care sint dealf Battista împotriva popo cum se vede, de cunosce F.B.I-ului și a segregate pretutindeni unde l-a ex încă n-a pătruns. Dar ce

În lumina FAPTELOR

Oameni cu luminări

În fiecare an, la Londra, cu prilejul redeschiderii Parlamentului, are loc, după cum ne informează „l'Humanité”, o ceremonie ciudată. Un grup de soldați de gardă, purtând uniforme în depărtatei epoci elisabetane, înarmați cu felinare de aceeași vechime (deși locul e de multă vreme bine iluminat cu electricitate și strașnic păzit) pătrund în subsolurile Parlamentului pentru a verifică dacă nu cumva se încearcă... aruncarea în aer a clădirii!...

„Această ceremonie se repetă anual, începând din 1605, cînd, realmente, Guy Fawkes a încercat, fără succes, o asemenea ispravă.

E curios, dar această stranie și inutilă operație seamănă foarte bine cu altele pe care guvernul englez le întreprinde pe plan internațional în ultima vreme. Într-adevăr, grupuri de ostași britanici (considerabil mai numeroase decît cele din subsolurile Parlamentului), înarmați cu străvechi nesățuri coloniale, caută „cu lumina” prin Iordania o faimoasă „agresiune indirectă”, la fel de iluzorie și convențională ca și bomba cădată anual în criptele Parlamentului de la Londra. Operațiunea nu e însă lipsită de riscuri, dacă ne gîndim la rezultatele unor „investigații” similare care au avut loc nu de mult în zona Suezului.

Și în acest caz, n-are fi oare mai nimerit ca dl. McMillan să-și adune „băleții” purtători de lanterne și luminări, pe cel din subsolul Parlamentului și pe cel din Iordania și Cipru, și pe orice alt cetățean în subordinele sale, capabil să poarte o luminare, o lanternă, un felinar, să-și adune și să lumineze cu ajutorul lor căile politicii externe britanice în acest secol de faliment al colonialismului și al agresiunilor imperialiste?...

Poate că, totuși, măcar în acest chip, s-ar obține o mai bună „vizibilitate”, o mai firească și mai puțin primejdioasă orientare!...

„Steaua” din bale

După cum ne informează ziarul „Libération”, actrița de cinematograful Dawn Adams, soția prințului italian Vittorio Massimo, a stîrnit o mare senzație cu prilejul unei recente vizite în Anglia. Și aceasta nu grație vreunei realizări neobișnuite în domeniul artei ecranului. Ci datorită unui neobișnuit capriciu care a provocat uimire și dezaprobară: faimoasa „stea” a dorit, într-adevăr, să ia o baie... de lapte!...

Această dorință l-a fost refuzată net la un hotel din Cork. Mai mult chiar, directorul festivalului cinematografic la care lua parte capricioasa actriță a declarat — spre furia acestora — că dorința ei e de prost gust. Ceea ce n-a făcut-o să dezarmeze pe soția prințului, ci, dimpotrivă, să pretindă cu îndrăzneală sporită satisfacerea năstrușnicului haitr. Pînă la urmă, originalul „star” a izbutit să obțină la un hotel din Dublin, cu prețul sacrificării a 100 litri de lapte și cu prețul scandalului public inerent, baia de... împărăteasă română, pe care o dîrvea.

„A fost foarte agreabil!” — a declarat ea apoi, leșind din undele grase și încă albe.

Dar mutrele severe și reprobatoare ale gazdelor irlandeze l-au arătat că gestul ei nu prea fusese gustat. Cit despre soțul „stelei”, prințul, toată lumea a rămas cu impresia că nici el nu e altceva decît un... „papă-lapte”!...

Motive de îngrijorare

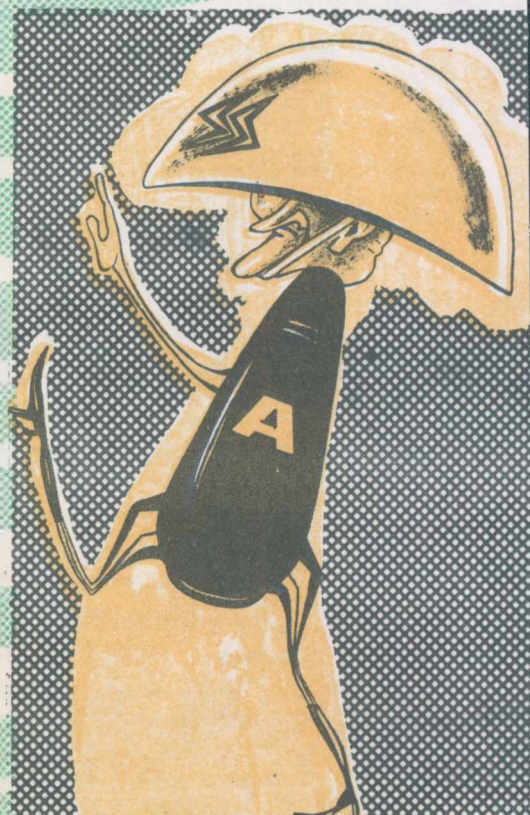
După cum a declarat recent dl. U. E. Bughman, unul din șefii serviciilor secrete americane, președintele Eisenhower a primit nu de mult o notă ultimativă din partea conducătorului unui stat proaspăt apărut pe harta lumii. În notă se pretindea dl-ului Eisenhower să recunoască imediat noul „star”, altminteri „va avea de discutat cu o pușcă”!... Numele noului stat este „Harrisonia”, se află situat undeva prin Alaska (S.U.A.) și a fost întemeiat de către junele Harry Harris, în vîrstă de 15 ani (autorul ultimatumului)!

După cum a declarat, cu gravitate și pe răspundere proprie, dl. Bughman, nota cu pricina n-a provocat nici o îngrijorare serviciilor secrete americane și cu atît mai puțin președintelui Eisenhower. Desigur, în acest sens, îl putem crede pe cuvînt, fără nici o ezitare. Sînt însă alte pricinî serioase de îngrijorare (pe care nu le mărturisește domnia sa)

atît pentru președintele Eisenhower cit și pentru serviciile secrete. Dacă n-are fi decît imprudenta călătorie în Brazilia a lui Dulles, pentru

salvagardarea persoanei cărui au fost afectați nu puțin de opt inspectori principali și un vast teștu de detectivi și agenți (urmăre a „primă triumfale de care s-a bucurat dl. Nixon, cu cîț timp în urmă, pe aceleași meleaguri sud-americane. Ca să nu mai vorbim de celelalte grave ingerări pe care l le produc președintelui boroboa politică externe a Secretarului său de stat, mai vai al indignării mondiale stîrnit de interve agresivă a trupelor sale în Liban, precum și ur ofensivă de pace, dezarmare, coexistență, ca cuprîns întreaga planetă sub inspirația poli înțelepte, calme și plină de răspundere a Uni Sovietice!...

ION CĂLIMAR

Pur de gîscă-ntr-un picior Ghici clopercă ce-i?

Desen de Luigi

R A G I U L V A L E T I L O R

de curind un reportaj al Claude Julien. Iată un cîntat: „Inchisorile se umplu, stele devin zilnice. Un dirim, deoarece reședința lui de poliție, de unde se aud schingiuții. Călugării unei în fiecare zi slujbele și orizonterii care urmează să eful poliției din Santiago suși castrarea tuturor sus-

fel de gospodărie anexă a flă în mina trusturilor ame- ul sprijin al dictatorului reșnică răscoală. E vorba, l de vlată” pe care țara se străduiește să-l mențină l să-l exporte acolo unde fost posibil acum cîtiva ani

in Guatemala devine din ce în ce mai greu de realizat în prezent. Unele, mai mult sau mai puțin camuflaate, ale imperialismului yankeu, alde Castillo Armas (Guatemala), Jimenez (Venezuela), Perron (Argentina), regele Feisal și primul său ministru Nuri Said (Irak), au pierit unul după altul în fața miștelor populare. Cei alții, care încă supraviețuiesc, se mai țin într-un fir de ață de tronurile sau fotoliile pe care au fost cîcoșiți (vezi Battista, vezi Hussein al Iordaniei sau Șamun, fostul președinte-mitrallor al Libanului, etc.). Tehnica ocultă de întreținere a satrapilor proamericane (exportul masiv de dolari, tancuri, cătușe și „specialități”) a dat un răsunător faliment. Azi, ca să-și salveze valeții, Washington-ul e silit să recurgă la intervenția armată fățișă, așa cum a procedat în Liban. După cît se pare însă, nici în acest mod rezultatele nu se arată a fi strălucite. Căci, odată sosiți în Liban, în afară de furtivele prompte lăsate pe pragurile „Băncii Americane” (sub tirul pușcașilor libanezi), în afară de indignarea și revolta stîrnită atît în Liban și Orientul Arab, cît și în întreaga lume, americanii n-au izbutit, în ciuda manevrelor

d-ului Murphy, zis și „mister Morfeu”, să-l salveze pe omul lor Șamun și nici să obțină în locul lui alegerea unui alt trepăduș pro-american. Ei au trebuit să asiste neputincioși la alegerea ca președinte a generalului Șehab, care a și cerut trupelor străine să părăsească Libanul.

Cît despre celălalt lacheu pe care se căznesc să-și salveze în prezent, fostul sergent Battista, „omul cel mai bogat din Cuba”, în ajutorul căruia au trimis recent trupe (pentru a le retrage peste cîteva zile în fața indignării unanime a popoarelor sud-americeane), nici el n-o duce mai bine, în ciuda milioanei de dolari, a avioanelor și tancurilor care i se trimit plocon de la Washington. În coșmarurile lui mișună obsedant umbrele „colegilor” săi din cele două emisfere: Castillo Armas, Feisal, etc., și răsună stăruitor implacabila zicătoare a poporului cuban: „La justicia tarda, pero llega” (dreptatea întîrzie, dar vine)...

GEO DUMITRESCU

ANGLO-AMERICANII ÎN ORIENTUL APROPIAT

Desen de E. Arno

Drumul spre stele

Generalul Rafael Trujillo, fiul dictatorului Republicii Dominicane, se distrează la Hollywood (ziarele)

În ziua sosirii

Astăzi am vizitat orașul, foarte atent, stradă cu stradă, Echipat în uniforma spectacolului de paradă. Și, desigur, ca să intru cît mai repede în relații, Grișuliu, mi-am tapisat-o cu... treizeci de decorații. (Nu sînt toate personale. Dar nu are importanță C-ea luat și de la tata, pe motive de... prestanță.) Însă la hotel, pe urmă, un bărbat înalt, brunet. Mi-a cerut să-i duc oalza, împotîndu-mă oale.

A doua zi

Cunoscut pe Kim aseară, prezentată de-un actor. Ah, ce „stea” strălucitoare și ce păr... tehnicilor!

Peste trei zile

Am primit azi vești de-acasă. Nici nimic nou prin țară. Doar că de o lună s tată... pentru cea de-a șasea oară.

În aceeași seară

A aflat și Kim povestea. Ce mai scene! O duzină! I-am luat drept consolare o superbă limuzină Asortată la coafură. Prefat? Opt mii de dolari. (O atenție prea mică pentru ochii ei cel mari!)

Peste o săptămână

Intr-un bar, acum o seară, am mai cunoscut o stea. Ah, ce astru! Ce comotă! Galaxia mi se părea! O iubesc pe Zsa căci are tone de temperament. (Asta-n Hollywood înseamnă tandără și... taloz)

Destul de repede

Astă seară, prima dată Zsa m-a învitat la cină. (Să nu merg cu mîna goală, I-am adus o... limuzină)

Peste două zile

Punga mea de două zile este tare... desumflată... Însă mi-am adus aminte că mai am pe-acasă un tată. I-am cerut să-mi furnizeze cît mai tute... întăriti. (Mici echivalente pentru tot mai căldutei prietri)

În scurt timp

Ce să fac? Zsa se comportă cam... „antarctic” azi cu mine (Am aflat că are-acasă încă patru limuzine) Cum nu orău să se termine așa repede iată, I-am reconstituit iubirea... cu o blană de Chitochița.

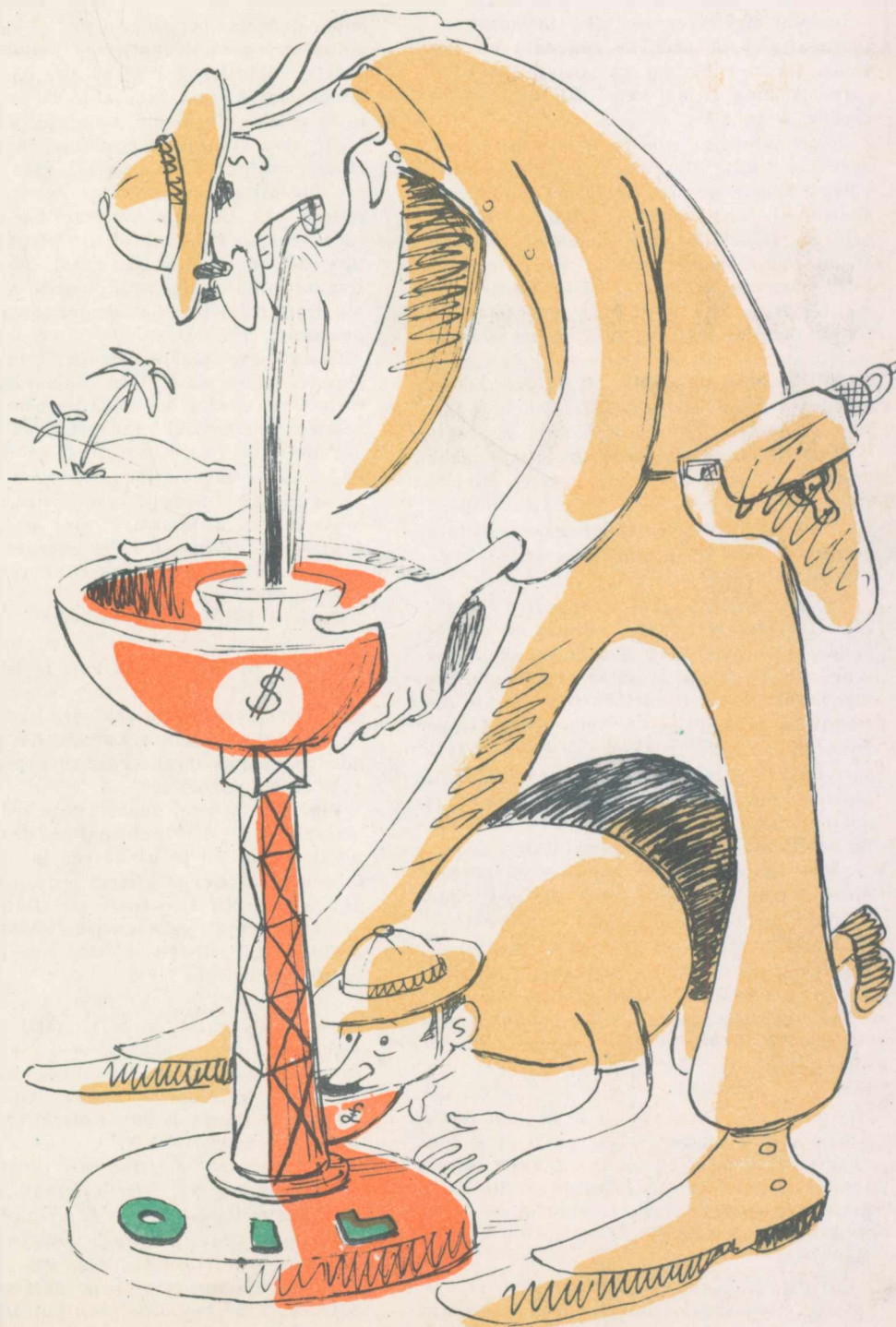
Apoi

Am ajuns la disperare. Ce folos că sînt șarmant, Dacă nu mai am la bancă fonduri nici de-un... diamant?

Pe urmă

Ura! Am găsit, în fine, o idee salvatoare. I-am comunicat-o tatălui printr-o ultimă scrisoare. Vreau de-ndată ce-o primește, să-și trimită-ambasadorul Să convingă Casa Albă să-l mărească ajutorul. Și, deoarece e vorba de o „stea”, găsește cu uale, Banii să se dea din fondul pentru cercetări... astrale.

pt. conf. V. D. POPA și Al. LĂPUȘNEANU

S-au încălzit din nou

CÎRCOTAȘUL

de ȘTEFAN HORIA

Tare-mi mai place să plec în concediu. Dar mai ales să plec în concediu cu nevasta. De ce? Pentru că astfel concediul pare mai lung și mai vesel. Să iau însă lucrurile pe îndelete.

În primul rând: cum se face că pare concediul mai lung când pleci la odihnă cu nevasta? Foarte simplu: pentru că încep să-ți simți cu o lună înainte: ralta, toată ziua prin magazine după șorturi, sandale, rochițe și costumașe pentru copii, pălării, umbreluțe, costume de baie... „Dar plecăm la munte, draga mea!” - „Ei, și ce? La munte nu se face baie?” - „Cum să nu, dar la cadă, nu în costum fantezi!” - „Atunci, plecăm la mare!” - „Stai, frate, că întreprinderea a pierdut din vedere costumele tale și n-ai prevăzut cabană la Vasile Roată!” - „Nu-i nimic, costumele mele vor face efect și la Eforie!” - „Păi, vezi că nici la Eforie n-avem cabană!” - „Extraordinar! Ce sens mai are o instituție care nu oferă soților de salariati posibilitatea de a-și etala nivelul de trai?”

Rămâne stabilit, așadar, ca pentru la anu' să-mi cer transfer la o instituție cu vedere la plajă, iar anu' ăsta plecăm să bem apă minerală direct de la sursă, ca să nu ne mai rugăm de toți chioșcarii, cum s-a întâmplat acu' cinci ani la Tekirghiol. Totuși, concediul propriu-zis încă n-a început. Treceam la achiziționarea bocancilor ghintuți și a rucsacurilor, a rochițelor tiroleze și pălărușelor cu pană, dat fiind schimbarea de profil a decorului și peisajului.

„Nu-i văd pe copii urcând un munte, draga mea!” apucă să spun. „Nici eu nu-i văd!” - spune nevastă-mea - dar te văd pe tine.” - „Cu ei, acasă?” - „Nu, cu ei în brațe!” Intrucât perspectiva e surlzătoare, nu mai socotesc necesar să surd și eu.

Trecem direct la împachetat. Adică... nu trecem! Trec eu, că nevastă-mea... despachetează. Eu leg, ea dezleagă. Flecăre rău însă are și o parte de bine. Tot despachetând ceea ce eu am apucat să împachetez, a scos dintr-un geamantan și pe prislea (6 luni și două zile) pe care eu îl trecusem la capitolul „scutece, cirpe și alte necesități urgente”. Miștelul n-avea mărturisit după aceea - pe limba lui - că niciodată nu s-a distrat mai bine.

În sfârșit, după opt zile de verificare a tuturor standardelor de ambalaje cunoscute am urcat sacii, baloturile, valizele, rucsacurile și sacoșele în două camioane rezistente,

le-am expediat la „mesagerie” și am pornit voioși spre gară, nevastă-mea înafte făcând bezele vecinilor (ca să se știe că pleacă), iar eu mai la urmă, încercând un compromis între prislea din brațe, bătețul din circă, fetița de-a dreapta și coșul cu provizii de-a stînga, pe braț. Compromisul, pînă la urmă, s-a dovedit nesatisfăcător, ceea ce a atras asupra mea blîndele muștrări ale nevastei, îndeosebi cînd bătețul din circă și-a întins piciorușele pînă în coșul cu pricina, transformînd ouăle, sandvișurile și biberonul frăților într-un singur conglomerat omogen...

După acest „pic” de treabă, cum e și firesc, am picat pe bancheta compartimentului, fericit, și am exclamat: „Trăiesc un moment solemn, momentul începerii odihnei!” - „Foarte bine că n-ai fost decît un moment - îmi șoptește nevastă-mea - pentru că vreau să te rog să pui copiii la fereastră!” - „Păi, locurile de la fereastră sînt ocupate!” - șoptesc la rîndu-mi. „Fil energetic și desocupă-te! Pentru ce ești bărbat?” și zîmbește cu gingășie vecinilor.

Ce poți face împotriva unui asemenea argument? Soltcit locurile pentru copii, cetățeanul vizat se uită nu știu cum la mine și-mi spune delicat că n-am decît să mă scol mai de dimineață dacă doresc să-mi educ copiii cu ajutorul călătorilor. La care nevastă-mea adaugă cu glas tare: „Făncă, încetează, te rog, că nu suport!”

Pînă la stațiune, nevastă-mea mă mai sezizează asupra ușii închise (lipsă de aerisire), berei, (de ce nu se vinde suc în tren?), difuzorului (hîrțile) și vitezel reduse (la deal). Mă ia în tarbacă o bătrînică (frica de curent), ospătarul (ce am eu cu berea?), șeful radioamplificării (să hîrtie, măi tovarășe, că d'ala-și difuzori!)

„Papă lapte!” - îmi strecoară printre buze nevastă-mea. - „Da' unde-ai găsit, tovarășă, bărbat așa pus pe gilceavă?” se pornesc întrebările. - „A, nu, în general e foarte la locul lui!” - „Auzi la dînsa, biata femeie, ce drăguță: după ce că-î suportă, îl și apără! Martiră, ce vrei!”

La debarcare, martira mă previne: „Să știi că dacă n-are camera terasă cu glicine pe balustradă, mă întorc la București!”

Camera n-are terasă, balustrada n-are glicine, bagajele nu încap nici în holul casei de odihnă și nici pe treptele de la intrare. Vine responsabilul, îngrozit. „Vai, ce vilă superbă!” exclamă nevastă-mea. Și-mi suflă repede: „Eu l-am îmbunat cu

introducerea, tu cere-î să ne mute în condițiile discutate!”

Responsabilul declară că nu ne poate muta în condițiile discutate, eu declar că (în morțiș să ne facă rost de o terasă cu balustradă ca să aibă nevastă-mea măcar un sfert din condițiile discutate, copiii declară că nu ei sînt autorii zgomotului de geamuri sparte de pe culoarul lateral, iar locatarii vilei, în pijamale, pe la uși, declară că de la sosirea lor în vilă încă n-au pomenit atîta scandal între 3 și 5, orele dumnealor de repaus. Mă rog, eu am făcut tot ce-am putut și, fiindcă nevastă-mea zîmbește din nou, accept și camera și vederea și orele de repaus. Pînă despachetăm, pînă dăm să ne repauzăm și noi, începe un meci de fotbal pe terenul din dreptul ferestrelor noastre.

„Duce-te de spune-le că dacă ei au orele lor de odihnă, apoi și tu le ai pe ale tale! Mi-e somn!” - „Dar, draga mea, nu le pot impune...” - „Adică lor nu le poți impune, niște amărîte de ore, dar mie vrei să-mi impun meciul lor de fotbal!” - „Dar eu...” - „Nici un eu!”

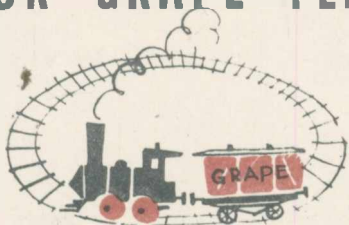
A doua zi, nevastă-mea m-a trimis să protestez împotriva difuzoarelor care nu hîrtiau, dar transmiteau numai concerte simfonice. (Primele pahare de apă minerală l-au făcut o teribilă poftă de dans). A treia zi și-a dat seama că e prea departe pînă la cantina de peste drum și m-a rugat să transport hrana „acasă”, în sufertaș. (N-a fost de acord că numai infirmii primesc dejunul în cameră și m-a poftit să scriu un articol la gazeta de stradă despre „Lipsa de grijă față de oamenii muncii, prin defectuoasa aprovizionare a cantinei cu sufertașe.”) În cea de-a șaptea zi, m-am certat cu medicul de serviciu, care se încăpățîna să prescrie izvorul 4 („Păi, sigur, pe noi ne dă la apa cea mai sălcie...”), în cea de-a șaisprezecea zi am izbutit să-mi fac un prieten (un cotoi gras cu coada ciuntită, pripășit nu știu cum în vilă), iar în cea de-a douăzecișiuna zi am plecat la gară, urmărit de șoaște care de care mai măgulitoare: „În sfârșit, se duce circotașul... Bine c-am scăpat de trista figură a stațiunii...” Pe nevastă-mea, în schimb, au ținut-o pe peron pînă în secunda punerii în mișcare a trenului, 128 de persoane de ambele sexe, cu enorme buchete de flori, cu zîmbețe și cu tot felul de declarații, între care citez: „Vom păstra cele mai frumoase amintiri despre blîndețea, amabilitatea și modestia dv...” - „Vom fi fericiți să ne revedem în Capitală...” - „Vom... vom... vom...” - precum și comentariul unanim: „Cum de se poate acomoda o persoană atît de senină cu un bărbat atît de vesnic nemulțumit?”

Desen de Luigi Luigi

— Mare ghinion am! De câte ori îmi iese un controlor în cale, îmi merge prost!

CĂLĂTORIA SPRINCENATĂ A UNOR GRAPE FLEXIBILE

MOTTO

X. trimite niște grape
La adresa nu știu cui
Z. nu vrea să le primească
Fiindcă nu sînt ale lui
X, lui Y, cere costul
Dar acesta-i spune: — Greu!
Cum o să plătesc o marfă
Care n-am primit-o eu?

Poate știți, din auzite,
Că într-un anume scop
Se-nființă-n Orașul Stalin
Un „Icomregiocoop”
Care-a comandat odată
Cu contract, — pe cite știu —
Niște grape la „Elastic”,
O uzină din Sibiu.

Saptezeci de grape de-astea
Trebuia să le pornească
„Bazei” din Sibiu, dar Baza
N-a voit să le primească
Și „Elasticul” atuncea
Le-a-nvărat c-un singur scop
Trimțindu-le cu trenul
Drept la „Icomregiocoop”.

„Icomregiocoopul” drastic
Dup-atîta tărăboi
Tot cu trenul le trimite
La „Elastic” înapoi.

Tărășenia aceasta
Cu nimica nu se schimbă
Fiindcă grapele în tihnă
Iar se plîmbă, iar se plîmbă

Și-ncepură reclamații
Și scrisori și duplicate,
Custodie, repartiții,
Căpîl și certificate,
Jalbe, cifre și anexe
Imputări teribile.
Și-astea toate-n chestiunea
Grapelor flexibile.

Noi, împarțiali, dar care
Ne iubim aproapele —
Intrebăm, așa, în treacăt:
— Ale cui sînt grapele?
Și-agrementul lor, voiajul
Cu expresul, ne uimește,
Ia să cercetezi „Urzico”
Astea cine le plătește?

Fiindcă-n timp ce alte centre
După grape jindulesc
La Sibiu, recte „Elastic”,
Niște grape ruginesc
(Dacă-i vorba de elastic
Gura lumii n-o astupă
Fiindcă este-o zicătoare:
„Nu te-nținde că te rupi!”)

Așadar grapele noastre
Cu acte vizibile
Ș-au plîmbat încolo-ncoace
Fiindcă au fost flexibile.
Dar eu știu o vorbă care
Vine-azul să-mi dezmirde:
Cic-atunci cînd doi se ceartă
Sigur c-al treilea... pierde.

ION PRIBEAGU

RUDELE „URZICII”

O finisoară

Are „Urzica”, pe la diverse întreprinderi din țară, o mulțime de rude (surioare, nepoțele, verișoare) în chip de... gazete de perete care se numesc „Urzicuța”, „În țepii Urzicii”, „Colțul Urzicii”, etc.

Aceste rude... de departe, care consideră „Urzica” un fel de soră mai mare, sau mătușă, sau nașă, — au... hazul lor.

De exemplu, cele din Bacău.

O nepoțică

La O.C.L. „Alimentara” din Bacău, unde e responsabil al gazetei de perete tovarășul Hris-todorescu, gazeta se numește chiar... „Urzica”. Dar, de luni de zile, această „Urzică” nu cuprinde decît un singur „articol” cu următorul cuprins: „Tovarășii salariați sînt rugați să-și completeze cererile de combustibil pe 1958/1959 pînă la data de...”.

Ar fi, de pildă, de criticat la această O. C. L. „Alimentara”, faptul că brigada satirică și-a încetat de mult activitatea, pentru că tovarășul responsabil cultural Constantin s-a... supărat întrucît n-a mai fost ales președinte al comitetului de întreprindere. Totuși, gazeta de perete „Urzica” nu cuprinde decît acel biet anunț despre... combustibil.

Aflînd tanti „Urzica” de la București aceste lucruri, a încetat să se mai considere rudă cu nepoată-sa „Urzica” din Bacău, care face... familia de rușine.

La Direcția regională P.T.T.R., din același oraș, unde e responsabil al gazetei de perete tovarășul Constantin Tihon, gazeta se numește „În țepii Urzicii”. În cealaltă calitate a sa, de responsabil administrativ, tovarășul Tihon nu-i prinde pe paznicii de la depozitul de materiale tehnice, dormînd în timpul serviciului, — dar la gazeta de perete ține, de luni de zile, un singur „articol” cu următorul cuprins: „În caz de incendiu, chemați pompierii, telefonînd la 1212”.

Aflînd nașa „Urzica” de la București aceste lucruri, a încetat să se mai considere rudă cu fină-sa de la Bacău, botezată „În țepii Urzicii”, și care acum — după ce și-a pierdut nașa — poate c-o să-și găsească... nașul.

...Și o pretinsă rudă

Un fel de urzică fără țepi se mai află la U.R.C.M. Bacău. (Uniunea regională a cooperativilor meșteșugărești). Își zice... „Albina”, lăsînd să se creadă c-ar fi totuși înrudită cu „Urzica”, fiindcă are și ea un ac cu care ar putea înțepa.

Ași de unde! Această „Albină” știe bine că, de pildă, la cooperativa „Progresul”, casiera Pîncu a sustras frumușica sumă de 36 000 de lei, dar domnișoara „Albină” tace.

Albinele care nu fac miere se numesc... trîntori.

Unii critici literari scriu într-un stil pretențios și confuz

Desen de Benedict Gănescu

— Eu, dom'le, am depășit de mult stadiul ăsta. Acum dezleg cronici literare!...

Desen de I. Doru

CRITICUL : — Sînteți prea sus, maestre, pentru a vă putea observa insuficiențele...

VIAȚA CÎT MAI ROMA

(Fragmente)

Noaptea se îngina cu ziua, cînd, într-o căsuță modestă și curată, văzu lumina zilei micul Mîrcică. Era al șaselea copil în familia Rădoiu.

Un lucru important, deși mărunț în aparență, se petrecu atunci. Rădoiu, tatăl, privi galeș, spre noul născut, numără încă o dată pe celălalt cîinci copii ai săi și spuse ca pentru sine :

— Să fie sănătos, de asta mai era nevoie acum...

De unde se vede că încă din primele ceasuri ale vieții sale, Mîrcică era un băiat necesar...

Iar în vremea asta, soarele ce răsărea privea prin ferestrele caselor miciuțe și curate...

* * *

Trecură de la această zi, șapte ani.

Era o zi caldă, de vară. Pe strada copilăriei sale, Mîrcică prinse o minge venită de la un grup de copii mari ca el și, cu un șut precis, le-o trimise înapoi într-un geam.

Astfel, la o vîrstă la care alții mai joacă șotron, el luă primul contact cu fotbalul. În ceea ce privește geamul, l-a plătit Rădoiu, tatăl.

Era dealtmînterî singurul care a

simțit ce cotitură s-a produs în ziua aceea, în viața fiului său.

Iar soarele, ca un balon de jar, se ducea să se culce, privind cu ultimele sale raze, la copiii miciuți dar curați!

* * *

Și iar trecură anii...

Era o zi senină. Șoseaua șerpuită poetic. De la fereastra autobuzului, un tînăr ce părea să fie înalt și brun, privea orașul.

Unde era sugaciul de la începutul povestirii noastre? Iată-l! Sugaciul avea douăzeci de ani! Devenise un tînăr chipeș, care mergea cu autobuzul.

Acesta (adică autobuzul) se opri cu un scrișit romantic, în fața unei fabrici, iar tînărul chipeș coborî.

Cînd observă că venise la timp la lucru, zîmbi iar, luminos. Portarul privi și el mulțumit, în urma lui. Mîrcică dispăru în clădirea fabricii, în timp ce soarele lumina ochii portarului, micuți dar curați.

* * *

Strigătele spectatorilor, tribuna care fremăta, mingea care zbura de la un jucător la altul, toate ne arătau că ne aflam pe un teren de fotbal.

Dar cine să fie oare acel tînăr pe care spectatorii îl încurajau

NEGRU *negru* ALB

În poezia „Nu vă jucați cu focul” de Victor Tulbure apărută în nr. 20 (616) al revistei „Contemporanul” de la 1 august a. c. putem citi :

„Pămîntul e încăpător de oameni
— Loc al destul să-l trelerî și să-l sament”...

Numai că, spre deosebire de unele cereale, pămîntul nu se treleră, cel mult se cu... treleră!

*

Ziarul „Viața Nouă” din Galați nr. 4252 din 30 Iulie 1958, scriind despre Palatul Culturii din Brăila, ne informează :

„Unii vizitează muzeul de artă înzestrat cu opere de mare valoare ale lui Grigorescu, Aman, și ale altor pictori străini”.

Și noi care credeam că Grigorescu și Aman sînt autohtoni!

*

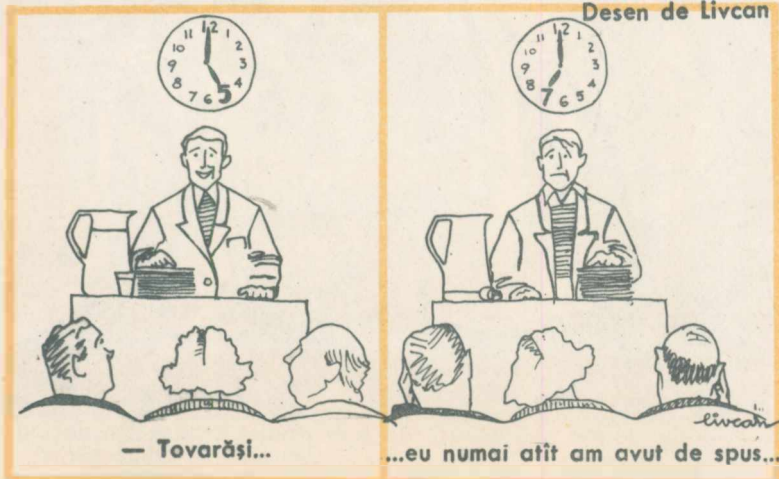
În volumul „Roza Vînturilor” la pag. 218, poeta Elena Dragoș scrie :

„Caisele-șteptau pe ram
Și crizantemele-n grădină...”

Iată o coexistență imposibilă, caisele dispărînd din circulație la începutul lunii Iulie, spre deosebire de crizanteme, care înfloresc în plină toamnă.

Dacă tovarășa Elena Dragoș, s-ar fi gîndit să-și întituleze poezia „In seră”, poate că ar fi salvat situația.

Desen de Livcan

Desen de H. Guttman

NEVOIE... A UNUI BĂIAT DE CARE E

strigându-i: - „Hai Mircea!... Hai Rădoiu!”...

Presimțirile cititorului nu l-au înșelat nici de data aceasta; într-adevăr, tindrul era Mircea Rădoiu. Cu zimbetul său luminos, el alerga pe tot terenul, în timp ce antrenorul, un om cu păr argintiu și mustăcioară mică, spunea cu un aer mulțumit, celor din jurul său: - „De băiatul ăsta e neapărată nevoie în echipă... Cu el în formație, luăm campionatul pe regiune!”

Și mîngea zbură zglobie, în timp ce soarele ce asfințea lumina poarta în care se marcase un gol micuț dar curat...

***

Sala cea mare fremăta de zgomotul muncii; inimile celor corolau ca niște albine harnice, în jurul mașinilor, fremătau și ele de bucuria victoriei din ajun, a echipei lor. Abia reușind să acopere zgomotul, se auzeau din toate colțurile, zeci de exclamații:

- Ehe! De băiatul ăsta e nevoie în echipă!

Celelalte zeci de exclamații nu erau decât simple variante ale acestei de mai sus. Ochii tuturor se îndreptau spre ceasul mare, de deasupra ușii. Din aceasta se putea ușor înțelege că-l așteptau nerăbdători să vină la lucru, ca să-l

felicită încă o dată pentru măiestria lui.

Să-l lăsăm așteptînd și să vedem ce s-a întimplat a doua zi...

***

A treia zi, pentru că a doua zi tot nu venise, oamenii încă mai așteptau nerăbdători sosirea lui Mircea. Freamătul muncii nu putea ascunde îngrijorarea ce făcea să tremure glasurile prietenilor:

- De ce o fi lipsit ieri?

- Dar alaltăieri?

- Și azi de ce întârzie?

- Nu cumva e bolnav?

Dar ah! Viața este atât de plină de neprevăzut! Exact în momentul în care îngrijorarea era gata să atingă culmea, ușa se deschise și în prag apărură... (VA URMA)

***

(URMARE)... silueta masivă a lui Mircea, care se îndreptă alene spre strungul său.

Antrenorul care - ah! Coincidențele vieții!!! nu era altul decât maestrul său, îl țese în cale:

- Ce-ai avut, Mircea? De ce ai lipsit ieri?

- Am fost obosit... Ce vrei? Să vă câștig și meciul și să fii și punctual?

Maistrul privi întristat în urma tindrului. Poate dacă acest bătrîn

voinic ar fi fost femeie, soarele l-ar fi luminat în acel moment două lacrimi mici dar curate. Dar maestrul era bărbat...

***

Și zilele treceau una după alta.. În ceea ce-l privește pe Mircea: foarte simplu. Luni lipsea de la lucru pentru că jucase duminică, miercuri pentru că se va antrena joi, vineri pentru că s-a antrenat, iar luni pentru că a jucat din nou duminică.

Oamenii îl urmăreau cu priviri din care licăru prieteniei se topea în proporție geometrică. Ba ajunseseră și mai departe: din ce în ce mai puține strigăte de „Bravo Mircea” cutremurau văzduhul.

Mecuriile își pierduseră mult din atmosfera de mare veselie.

Așa că începînd de la aceste pagini, romanul nostru devine sumbru și cețos.

***

Dar ce se întimplă oare în acest timp cu antrenorul?

Călcînd apăsat pe covorul arămiu de frunze uscate, antrenorul-maistrul îl vorbea lui Mircea, plecînd amîndoi de la antrenament, despre exemplul pe care ar trebui să-l dea în producție sportivilor-fruntași, precum și alte vorbe înțelepte.

În acest timp Mircea Rădoiu

înalță capul, privi amurgul și zvrîli ca pe o mîngie cu 24 petice următorul răspuns:

- „Meștere, dragă, vezi d'alții!... Eu sînt vedetă! Punctual! Să fie și alții! De mine este nevoie! E bine?”

Iată deci cum aflăm că, între timp, devenise și un gînditor.

***

Eroul nostru își termină cariera de vedetă în chinuri groaznice. Lipsind din ce în ce mai des, înfirzînd mereu, agățîndu-și deasupra strungului lozîncă: „DE MINE ESTE NEVOIE”, maestrul voi să taie răul de la rădăcină și îl scoase într-o bună zi din echipă. Mircea Rădoiu simți o durere sfișietoare. Parcă ar fi căzut din lună. Îl dureau toate oasele și inima. Îl durea și gîndul că de el nu este chiar atât de nevoie, cît credea. Deci, îl dureau multe.

Încetul cu încetul, reîncepu să fie punctual.

Lipsea din ce în ce mai rar: nu mai era o vedetă. Cu toate acestea, prietenii priveau cu coada ochiului revenirea lui și strigau, de data asta în gînd:

- Bravo Mircea!

- Hai tu Mircea!

Iar romanul nostru se termină, în timp ce soarele luminează revenirea lui Mircea, mărunțică dar curată...

FRED FIREA

Referitor la problema reparării vaselor pentru păstrarea produselor alimentare

— 80 litri? Trebuie să fie o greșală! Torn de două ore și de abia s-a umplut jumătate...

Desen de Paven

„URZICA” AJUTĂ

„Urzica” a ajutat trei sfaturi populare să afle în 1958 ce trebuiau să știe din 1954.

În anul 1954 s-a hotărît construirea unui cămin cultural în satul Zăvalu din comuna Gighera, raionul Gura-Jiului, dar căminul n-a putut fi construit pentru că materialele de construcție au... dispărut chiar în acel an.

Faptul a fost criticat, la timp, în nr. 2976 din 4 septembrie 1954 al ziarului „Înainte” din Craiova, dar sfatul popular comunal n-a văzut, sfatul raional n-a auzit, iar sfatul regional n-a văzut și n-a auzit.

După patru ani, sezisat de „Urzica”, Sfatul popular regional Craiova s-a interesat, în sfîrșit, de această chestiune și n-a comunicat rezultatul. Răspunsul sfatului... confirmă dispariția materialelor (11 745 cărămizi și 2 360 kg de ciment) și indică trei vinovați: pe Dobre T. Grigore, președintele comitetului de cetățeni din comună; Mitruț Gheorghe, fostul președinte al sfatului popular comunal; Dulvac Sebastian, actualul secretar al sfatului comunal - „care, au răspuns de gestionarea materialelor” - și ne informează că, în urma acestor constatări, sfatul popular raional „a luat măsuri pentru recuperarea lipsurilor”.

E vorba desigur de lipsurile, sub formă de cărămizi și de ciment, ale celor trei gestionari.

Despre lipsurile, în decurs de patru ani, sub formă de vigilență și de spirit de răspundere ale vrunor responsabili de cele două sfaturi, raional și regional, răspunsul sfatului regional nu pomenește nimic.

În această chestiune, Sfatul popular regional Craiova așteaptă probabil să se facă o nouă sezisare, peste alți patru ani.

Stat... operativ!

— Tinere! Cine-o lua pe fi-mea trebuie s-o plimbe numai în mașina!

— Aha! Mata vrei ginere șofer!

Desen de N. Claudiu

El are păr pe ceafă (că e șic)
Și are păr pe cap (bretel și creț)
Sub cap la fel (posedă ciocuțel)
Numai în cap nu are, cert, nimic!

Desen de Iosif Bazil

CARIERISTUL: — Mai încet, dragă! Ce te grăbești așa?
Urcăm doar pe munte, nu pe... schemă!

Desen de Al. Clenciu

Desen de Rik Auerbach

— Tovarășe ospătar, de ce n-aveți grijă de muște?
— Atunci de dv. cine să mai aibă grijă?

Excursiile

CROAZIERA BUCUREȘTI — GALAȚI

de C. CRISTOBALD

Participați la excursiile organizate de Oficiul Național de Turism „Carpați” și la cele organizate de Oficiul Ocazional de Turism „Urzica”!

O.O.T. „Urzica” organizează instructive excursii prin țară, pentru o mai bună cunoaștere a diferitelor localități, instituții, întreprinderi și... persoane, care prezintă un special interes... turistic.

Deosebit de excursiile terestre, O.O.T. „Urzica” are planificate și o serie de croaziere pe principalele ape ale țării. Azi pornim în prima noastră croazieră. Itinerariul: Dimbovița - Dunăre - Bahlui, cu debarcări la București, Galați și Iași.

Datorită specificului acestei croaziere, unele persoane întâlnite în București, în Galați și în Iași, vor fi întâlnite și în „Urzica”.

Navigăm în regiunea București

Pornim. Navigând de la București pe Dimbovița în sus, în direcția nord-vest, cu vânt bun din spate, ajungem după vreo 15 mile în apropierea comunei Tărtășești din raionul Răcari. De acolo, mergând pe jos încă vreo milă, ajungem la G.A.S. Tărtășești. Distanța parcursă se numește milă, pentru că sosind acolo ni se face... milă văzînd în ce hal a ajuns un trior care zace aruncat de luni de zile, în încănta gospodăriei, sub cerul liber, și constatînd în ce baracă necorespunzătoare funcționează cantina gospodăriei.

Mai departe, continuăm croaziera cu ce vehicule găsim, deoarece căruța gospodăriei lipsește; o trimite mereu tovarășa Inginer Predica Elvira, ba de la grădina la secție, ba de la secție la centru la Săbăreni, cu cite numai 10-15 kilograme de cartofi sau de castraveți, pentru care se pierde uneori cite o zi întreagă, - în vreme ce nutrețurile putrezesc pe timp nerîdicate la timp.

Îi ținem tovarășei Predica, următoarea... predică: dacă va continua să folosească tot așa căruța, riscă să rămână... de căruța.

Vizităm monumente

Pentru că tot sîntem în raionul Răcari, ne transportăm în comuna Bildana și facem o vizită la G.A.S. Bilteni, unde admirăm un interesant monument istoric și pe tovarășul Inginer zootehnic Pleșoianu, care e un... monument de indiferență: nu cunoaște suprafața teritorială a secției, nu

asigură baza furajeră necesară, nu îndeplinește planul de producție la păsări, - de unde relese că tovarășul zootehnician ar trebui să-și mai ia zborul pe teren, pentru că dacă el clocește în birou păsările nu fac fui.

Racheta și satelitul

Terminînd cu Dimbovița, navigăm acum pe Dunăre. Cînd ajungem în portul Galați, auzim un cetățean exclamînd:

- Uite racheta și satelitul!

Ne uităm repede pe cer, dar gălățeanul rîde:

- Nu e vorba de satelitul sovietic și racheta lui, care merg pe orbită, ținîndu-se unul după altul. E vorba de tovarășii Spînu Dumitru și Intervantachi Vasile de la Întreprinderile Textile Galați, unitatea A.

Primul e șef al serviciului administrativ, iar celălalt e responsabil cu problemele sociale, și amîndoi ar trebui să concluzioneze în multe din problemele gospodăriei ale întreprinderii.

Dar curtea întreprinderii e în halul pe care îl vedeți, în vreme ce dînsii umblă, umblă, umblă, toată ziua prin uzină, unul după altul, fără să se întâlnească însă niciodată, - așa că în fabrică li se spune... racheta și satelitul.

Defecte și rebuturi

Și mai sînt, în această întreprindere, încă doi oameni care se iau unul după altul. Unul e tovarășul Orenceanu Tudor, meșter prim la sectorul finisaj. Celălalt e tovarășul Oancă Marin, ajutor de meșter la secția țesătorie. Primul vine beat la lucru și produce mărful defecte, iar celălalt - luîndu-se după el - nu-și face munca bine, încît la războaiele de care răspunde se dau rebuturi.

Dumnealor sînt însă mulțumiri. Și au dreptate: produsele celui dintîi au niște defecte perfecte, iar rebuturile celui de-al doilea nu au, ca rebuturi, nici un defect.

Figuri navale

Acum vizităm Șantierul Naval Galați, unde bravii noștri constructori de nave lansează mereu noi vapoare, iar tovarășii Pralzer și Melu de la sectorul IV lansează despre domniile lor verslunea că sînt șefi harnici.

Realitatea: deși sînt conducători de lucrări, - vin în mod repetat tîrziu la serviciu, lăsînd muncitorii de sub conducerea lor fără îndrumarea necesară.

Dialog între muncitori:

— IAȘI

— Și când șefii noștri lipsesc
ei dovedesc hărnicie? Vinează
pe undeva delfini?

— Ba... lene.

Semnale de alarmă, în noapte

Continuăm croaziera, navi-
gînd acum de la Galați spre
Iași. Dar nu apucăm bine să
ajungem din apele Dunării în
apele Bahlutului, că receptăm
la bord semnale Se-O-Se apoi
radiograme cifrate.

Ăflăm, impresionati, că Statul
popular al raionului Hirleu și
Statul popular al comunei Bel-
cești ne cer, disperate, ajutor.
Sînt în pericol să se nece. Do-
resc de ani de zile să constru-
iască în Belcești un cămin cul-
tural, dar nă izbutesc, pentru
că nu s-au decis încă, nici pînă
azi, din ce să-l facă: din cără-
mizi, sau din piatră?

Le răspundem repede prin
unde ultra-sonice:

— Construiți-l din procese-
verbale, referate, rapoarte și
autocritici. Cînd căminul cul-
tural va fi gata, invitați-ne la
inaugurare.

Sfîrșitul croazierii

Și acostăm în portul Iași, pe
malul stîng al Bahlutului. Aici
avem brusc o bizară senzație
neplăcută: ceva așa ca și cum
am mesteca iască, sau am citi
o cronică literară de... (...știu
eu de cine) sau cum am rontăi...
citiți. Exact: asta e! Citiți.

Senzația vine dinspre fabrica
„Textila Roșie”. Magazia acestei
fabrici e plină de citiți inutili-
zabili. Numai topitoria Palota
i-a furnizat 5000 de kilograme.
Alteori, această topitorie trimite
fulor cu fibră lată și aspră,
care trebuie prelucrat înainte
de a fi folosit, ceea ce umflă
prețul de cost, prejudiciindu-i
se fabricii și îndeplinirea pla-
nului.

Citiții furnizați de topitoria
Vădeni au un mare procent de
puzderii și o fibră slabă. Citiții
de la topitoria Beclean sînt
numai gunoi, încît nici nu pot
fi prelucrați.

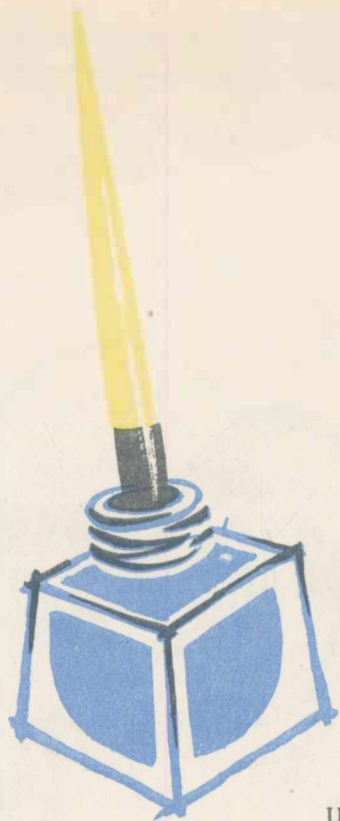
În genere, aceste topitorii
trimt fire necorespunzătoare,
care îngreunează munca, strică
mașinile și amenință sănătatea
muncitorilor care lucrează la
carde.

Celor vinovați de această si-
tuație, nu le bate cordul?

Și acum gata, acasă. Croaziera
noastră a luat sfîrșit...

...sperînd că vor lua, repede,
sfîrșit și lipsurile semnalate mai
sus.

(Croazieră, după docu-
mentări la fața locurilor
de: Tinca Silvestru, la
Galați; Rozi Valentin,
la Iași; Vasile Ion, în
regiunea București).

URZICUȚO,

La „Alimentara” unitatea nr. 15 din raionul I. V. Stalin, București,
făina se vinde cu materialul clientului. Cu alte cuvinte, cetățeanul
e obligat să vină cu punga de acasă. Dacă nu vine cu punga, trebuie
să vină cu 25 bani spre a obține punga din magazin. Acest lucru
nu e legal.

Ar fi interesant de aflat în punga cui intră banii adunați pe
pungile vîndute.

Pe chestia asta, fetița mea, în vîrstă de cinci anișori, le-a adre-
sat vînzătorilor cu pricina și un catren:

Cucurigu, boțeri mari
Dați punguța cu doi bani
Dar o să vă stringă-n chingi
Că nu-i 2, e 25...

C. Petculescu
Calea Victoriei nr. 25,
București

URZICO DRAGĂ,

În comuna Bechet există o baie. În comuna Bechet nu există
însă... lemne. Așa spune statul popular care - în lipsa combustibi-
lului - l-a adus la baie pe Vasile Karșovschi, mecanicul uzinei din
localitate.

Vasile, văzînd că apa e necîlzită, și-a zis că baie nu-și poate
face. Își poate face însă locuința și grajd, astfel că l-a tras după sine și
pe măgarușul său Mișu. Ce a urmat, e simplu: Vasile și Mișu s-au
instalat în clădire, s-au pus pe un trai și pe-un mălai, iar cei ce
răspund de funcționarea băii bat din palme, fericiți, și declară:
„Problema băii din Bechet a fost rezolvată”.

Da, dar fără... căldură!

Un grup de cetățeni din Bechet
reg. Cralova

DRAGĂ URZICUȚO,

Tu cum stai cu igrasia? Că eu, - bine mersi. Sau tu n-ai? În
acest caz, nu știu ce fericire e.

E o fericire pentru că, mai intii, ai de-a face cu I. L. L. Și nu o
zi, două. Luni întregi. Eu, cu I.L.L.-ul meu, am de-a face din
februarie. Iată și o parte din... bucurii:

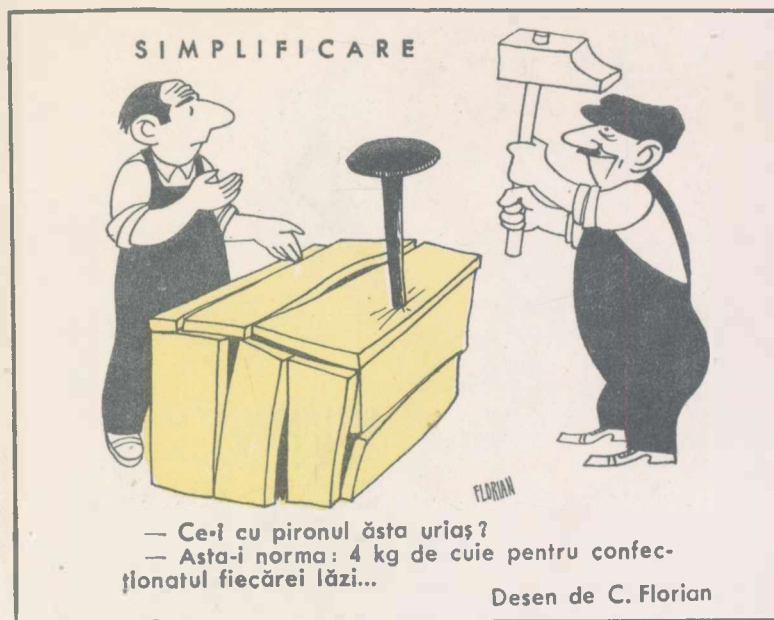
Din cauză că atît în dormitor, cît și în bucătărie, atunci cînd
s-a scos igrasia, nu s-a făcut bine izolația între zid și noua ten-
uală, - în foarte scurtă vreme igrasia a apărut din nou.

Pereții dormitorului, rețencuși, arată acum ca și cum n-ar fi
fost zugrăviți niciodată. Tavanul, la fel.

Dușumelele, atît în dormitor cît și în bucătărie, nu mi-au fost
puse nici pînă azi.

Și fiindcă nu-mi e posibil să-mi schimb locuința, le propun
specialiștilor de la I. L. L. „23 August” alt fel de... schimb: ei să-și
schimbe gîndul de-a nu-mi termina reparația, iar eu să-mi schimb
actuala părere despre dinșii.

Nica Neagu
Calea Moșilor nr. 328
București

Dragă URZICO

Jeturile de apă din
Parcul I. V. Stalin

Jetul acesta folosește
Să te educe, am văzut
Căci setea ei ție potolește
Numai cînd ești „bine crescut”!

Foto L. Iosif

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56
Secția scrisori 13.86.12
Secretariat de redacție
14.28.15
Interurban 27

Situația din Iordania e pe punctul de a deveni explozivă.
(Ziarele)

HUSSEIN: — De unde, doamne, sentimentul ăsta de insecuritate ?!

COLONIALISTUL: — În Orientul Arab există pericolul unei agresiuni indirecte...

O serie de conducte de apă potabilă au fost distruse de camioanele agresorilor americani.

IN LIBAN (Ziarele)

— Să nu-mi spună mie că nu se poate trăi fără apă!

Rezoluția votată la O.N.U. obligă statele agresoare (S.U.A. și Anglia) să-și retragă imediat trupele din țările arabe.

O.N.U. a votat!